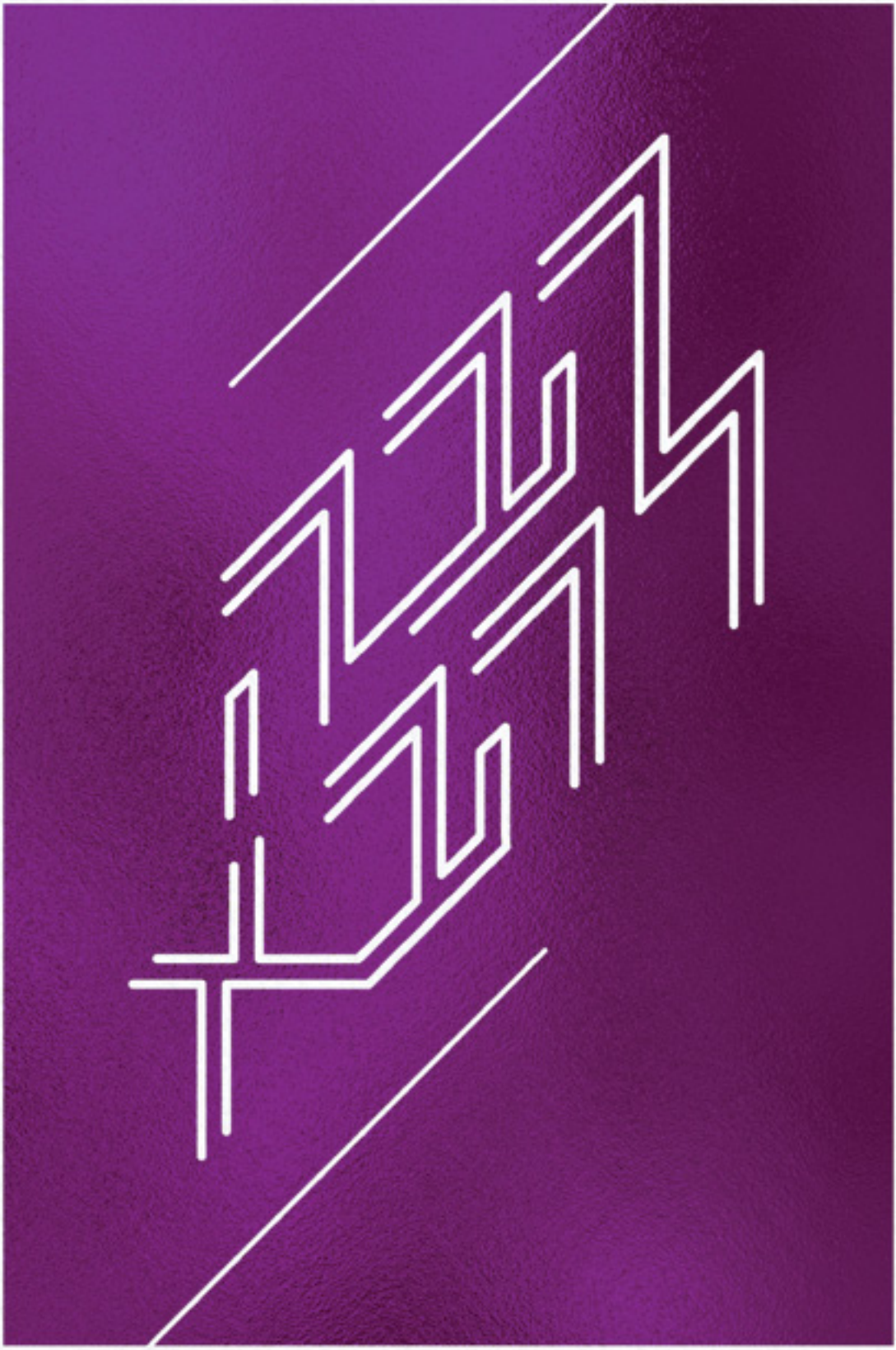

בְּרֵאשִׁית †††††
שְׁמוֹת §§§§§
וַיִּקְרָא ¶¶¶¶¶
בְּמִדְבַּר ¤¤¤¤¤
דְּבָרִים ¿¿¿¿¿
חָלָל *****

מחולק חינם

הָבָה לְהַבָּא

כתב עת לספרות עברית עכשווית וניסיונית

גיליון 00012: קיץ 02019

עורך: עודד כרמלי

מערכת: יואב עזרא, ג'רמי פוגל, רעואל שועלי, סער יכין, גל עזרן, עמנואל יצחק לוי, רועי כספי, נדב נוימן, נח אנגלהרד ושני פוקר

עיצוב: עידן אפשטיין (idannnn.com)

דימויים אורחים: באדיבות ארכיון w.c. uk

ניקוד: רועי "הכריש" שניידר

מו"ל: מקום לשירה

דפוס: אופסט א.ב.

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פייס: הבה להבא | **מייל:** HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה רואה את האור בעזרת משרד התרבות והספורט

מקום לשירה

משרד התרבות והספורט

עצם היש

תשדורות מלוויין ריגול 4

שני פוקר ..... שלושה שירים **15**

אייל שלום ..... שיר **18**

גל עזרן ..... בין מים למים **20**

אמוץ גלעדי ..... הנה הם באים **26**

יואב עזרא ..... שישה שירים **28**

שגיא אלנקוה ..... שני שירים **32**

דוד ניאו בוחבוט ..... שני שירים **34**

נמרוד ברקו ..... עליית המלכות **38**

ספיר יונס ..... אֵיבָרִים **40**

רומי פלדי ..... שיר **41**

נדב נוימן ..... שני שירים **42**

ג'רמי פוגל ..... תל אביב **44**

עודד וייס ..... עד כדי כך **48**

מעיין קרשן ..... שיר **49**

סער יכין ..... שיר **50**

עמנואל יצחק לוי ..... שני שירים **51**

נח אנגלהרד ..... שני שירים **52**

יערי שלם ..... שפתפילה **53**

אמיר אשד-ליברמן ..... המילה שלא נאמרת **55**

רעואל שועלי ..... לפרנק אוהרה במסיבה **56**

רועי כספי ..... מנקה הרחובות הוא הרוצח **58**

רעיה כהן ..... קריאה לסדר **64**

אסיף רחמים ..... סְפֶּצִיפּוּס, מחושמל **66**

טינו מושקוביץ ..... קלמנטינות **71**

יונדב פרידמן ..... שני שירים **72**

- אבהלה -

את/ה כאן

תשדורות מלוויין ריגול

ספתח דבר (אפרופו ברנר) / עודד כרמלי

–

ובכן, פיחות וזילות במעמד האדם בכלל, פיחות וזילות בספרותינו העברית בפרט – ובמיוחד. אפלה גדולה צוללת על כל אשנבי הצוללת-חללית שלנו. ובחוץ כבר מיישרים את השטח לקראת ימי ביניים שניים, מיישרים את האנשים.

אבל אנחנו עדיין כאן ועדיין חיים, ועדיין חולמים ואוהבים, חולמים וחולמים בחלומות שאנו חולמים חלומות אחרים, חיוניים מאלה הנחלמים. ובהקיץ אנחנו עדיין חולמים לדייק מקצת חלומותינו על הכתב.

מה אנחנו מבקשים? אנחנו מבקשים ספרות שאומרת משהו על הקיום הבסיסי שלנו, שהוא מספיק קיומי כדי לערער אותנו ולכן עלינו להקדים ולערער עליו.

אנחנו מבקשים ספרות שאומרת משהו על חיי השכל ועל חיי הנפש ועל חיי הרגש של האדם, שהם לאין-שיעור עמוקים יותר מכל מאבק כוחות חברתי או פוליטי.

אנחנו מבקשים ספרות, לא טורי דעה במסווה של ספרות. אנחנו מבקשים אנושיות, לא סחטנות רגשית במסווה של אנושיות.

נושאים שאינם מייצגים אותנו, בסדר עולה ויורד: מוצא, מגדר, מעמד, פוליטיקה, ביוגרפיה, טראומה.

נושאים שיכולים (במיטבם) לייצג אותנו, בסדר אקראי כמו עצם חיינו: פיזיקה, מטאפיזיקה, פסיכדליה, מיסטיקה, זעקות שמאניות לעזרה, יללות חייתיות לאהבה, התבוננויות קוסמיות באומללותנו העקרונית ובאושרנו האינסופי, הבלתי מוסבר.

כתב העת שלפניכם הוא נווה במדבר רחב ידיים – היקום. שתו את המים. הם חיים.

–

ברנר נרצח שנית / עודד כרמלי

–

מתוך תקנון פרס ברנר של אגודת הסופרים לשנת 2019: "אם יגיעו לשיפוט שני ספרים בעלי ערך אמנותי שווה, שאחד מהם הוא בעיקרו אמנותי, ובשני גוון חברתי ציבורי ברוחו של ברנר – היתרון לשני".

חידה מתמטית: אם ספר X הוא "בעיקרו אמנותי" וספר Y רק מקצתו אמנותי, כלומר ברובו אינו אמנותי, כיצד יהיו שניהם "בעלי ערך אמנותי שווה"?
הפתרון: לשלם לאגודה את דמי החבר.

ציפור מלשלשת על קבריהם של בנימין תמוז ויורם ברונובסקי / עודד כרמלי

–

בני ציפר עם מותו של עמוס עוז:

"השאלה אם הוא היה סופר ענק נשארת פתוחה בינתיים"; "מת הנשיא של השבט הלבן".

בני ציפר כשצריך להביא קהל לפסטיבל השירה במטולה:

"השנה עומד הפסטיבל בסימן זכרו של הסופר עמוס עוז, שהלך לעולמו כשהוא בשיא כוחו הספרותי"; "השתקפות של הנפש הישראלית לגווניה".

–

עוד ממופעי פסטיבל המשוררים במטולה (לא נגענו) / עודד כרמלי

–

"המשורר אלפרד כהן והמשוררת ריטה קוגן מציינים שלוש שנות זוגיות זו עם זה, ובשנות חתולים: 21 שנים. האהבה שלהם היא גוף עם שני לבבות, שזה כוח, וכמו כל גוף הם לומדים יומיום להתהלך, לשבת, להקשיב, לראות, להריח ולשכב. אלפרד כהן: 'ריטה מלמדת אותי לאהוב כמו שלא ידעתי'".

–

עַל הַמַּעֲבָר מֵחֲלוֹמוֹת עַל סֶלָם לְפַנְטַזְיוֹת שֶׁל מְרִיצָה / יונדב פרידמן

–

אַחַת הַבְּעָיוֹת הַטּוֹבְעָנִיּוֹת הִיא שֶׁהָאָדָם נֶחְפָּז לְהַאֲמִין שֶׁהוּא אָדָם. עַל יְדֵי הָפִיכַת קַו הַסִּיּוּם לִנְקֻדַּת הַהַזְנָקָה הוּא מְאַבֵּד כֹּל טַעַם לְחַתְחַתָּיָה שֶׁל פְּעֻלַּת הַהַעְפָּלָה.

–

בְּעָיַת הַתַּרְבִּית וְהַלַּבּוֹרַנְטִית / יונדב פרידמן

–

אֶת הָאָדָם מְתַרְבְּתוֹת תַּרְבֻּיּוֹת, אַךְ מִי יְתַרְבֵּת אֶת הַתַּרְבֻּיּוֹת עַצְמָן?

השפן והעורב: פואמה אפיסטולרית / לאון פרנקו
–

תאריך: 1.1.2019
מייל ממשורר צעיר אל עורך בכיר
נושא: שיר לפרסום

עורך יקר,

לאחרונה פרסמתם קול קורא/ ובעקבותיו אליך אני פונה/ אני משורר חדש וצעיר/ שטרם הופיע על במה בעיר/ לאחרונה סיימתי שיר לרשום/ שאת כתב העת שלך יהלום:

עוֹרְבִים

שֵׁם רַע הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ
אֲנִי מַאֲשִׁים אֶת הָאֶמָּנוּת
שֶׁהִצִּיגָה אוֹתָנוּ בְּאוֹר שְׁלִילִי
כְּאוֹרְחִים לֹא־קְרוּאִים בַּשְּׁעַת לַיְלָה מְאֻחֶרֶת
שֶׁאוֹמְרִים "Nevermore!" וּמְסָרְבִים לָלֶכֶת.
אֲבָל אֲנַחְנוּ הָעוֹרְבִים בְּדִיּוּק כְּמוֹ עֲרָבִים
יֵשׁ רָעִים וְיֵשׁ טוֹבִים
וּמָה הֵן הַדְּרִישׁוֹת שֶׁלָּנוּ:
לְהַכִּיר אֵיזוֹ עוֹרֶבֶת וְלִרְאוֹת בְּיַחַד סֶרֶט
וְלַעֲלוֹת אִתָּהּ לְעֵץ לְקָפֶה וְתַקְלִיטִים

בברכה,
משורר צעיר

תאריך: 15.1.2019
מייל חוזר מעורך בכיר אל משורר צעיר
נושא: שיר לפרסום

משורר יקר,

קראתי את שירך בהנאה גלויה/ אשמח לפרסמו בגיליון הבא/ מצורף קובץ עם עצות עריכה/ תקן בהתאם ודרך צלחה

בברכה,
עורך בכיר

תאריך: 16.1.2019
מייל חוזר ממשורר צעיר אל עורך בכיר
נושא: שיר לפרסום

עורך יקר,

תודה על העצות/ שאותן אני מכבד/ אך אני חש ששירי כמו שהוא – עובד/ אנא השב לשאלתי/ האם אפשר לפרסמו בנוסח שלי?

בברכה,
משורר צעיר

תאריך: 20.1.2019
מייל חוזר מעורך בכיר אל משורר צעיר
נושא: שיר לפרסום

משורר יקר,

מבין אני את השאלה/ לצערי עלי להשיב בשלילה/ בין עורבים לערבים יצרת דימוי מפתיע/ שלחלק מהאנשים עלול להפריע/ שיר עם כאלה תכנים בוטים/ הוא כמו זריקת אבן על הקוראים/ בסך הכול הצעתי שינויים קלים/ כמו שינוי סוג בעל החיים/ (והאלוזיה לפוֹ, מבחינה מעשית/ ואם אפשר אז בלי לועזית)/ כמו כן, להחליף יהיה זה חכם/ את המילה "ערבים" ב"בני אדם"/ (פוליטיקת הזהויות היא עסק ביש/ מדוע צריך כל הזמן להדגיש/ את ההבדלים הקטנים שיש בין כולם/ במקום להבליט שכולנו בני אדם?)/ אני רואה בך משורר חשוב/ וממליץ לך לתקן ולשלוח שוב/ אז אוכל בביטחון גמור/ את קולך האותנטי לחשוף לציבור

בברכה,
עורך בכיר

תאריך: 22.1.2019
מייל חוזר ממשורר צעיר אל עורך בכיר
נושא: שיר לפרסום

עורך יקר,
ערכתי את השינויים בעצתך/ להלן השיר לאחר עריכה:

אַרְנָבִים

שֵׁם רַע הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ
אֲנִי מַאֲשִׁים אֶת הָאֱמָנוּת
שֶׁהִצִּיגָה אוֹתָנוּ בְּאוֹר שֵׁלִילִי
כִּמְטֹרָפִים בַּעֲלֵי נְטִיָּה לְאַחֵר
אֲבָל אָנוּ הָאַרְנָבִים בְּדִיּוּק כְּמוֹ בְּנֵי אָדָם
יֵשׁ רָעִים וְיֵשׁ טוֹבִים
וּמָה הֵן הַדְּרִישׁוֹת שֶׁלָּנוּ:
לְהַכִּיר אֵיזוֹ אַרְנֶבֶת וְלִרְאוֹת בְּיַחַד סֶרֶט
וְלָרֶדֶת לַמְּחִילָה לְקָפֶה וְתַקְלִיטִים

בברכה,
משורר צעיר

תאריך: 24.1.2019
מייל חוזר מעורך בכיר אל משורר צעיר
נושא: שיר לפרסום

משורר יקר,

השיר המתוקן הרבה יותר מתאים/ קראנו אותו במערכת והנה הדגשים/ הבחירה בארנבים מאוד מעניינת/ אך רצינו להציע חיה אחרת/ כזו שלשיר תעלה את הרף/ (ראה בקובץ המצורף)/ ותאפשר אלוזיה ישראלית/ במקום ליצירה נוכרית בעליל/ (ועוד אחת שנכתבה בידי פדופיל)/ השגות יש גם לגבי "בני אדם"/ אחת החוזקות בשיר המקורי/ הייתה בהחלט הדמיון הצלילי/ שנוצר בין עורבים לערבים/ לכן אנחנו די סבורים/ שאת "בני אדם" צריך להמיר/ בבעל חיים עם מצלול שיזכיר/ את בעל החיים שדובר בשיר/ לקטורית אחת ציינה שחבל/ כי השיר לוקה בשוביניזם קל/ ועושים בו לנקבה "פיק-אפ" מבזה/ לא נוכל להבליג על מִינָנוּת מסוג זה/ ונבקש שלשיר סוף חדש תחבר/ שאותו יהפוך לקורקטי יותר

בברכה,
עורך בכיר

תאריך: 27.1.2019
מייל חוזר ממשורר צעיר אל עורך בכיר
נושא: שיר לפרסום

עורך יקר,
תודה על הדגשים הנוספים/ הנה השיר בגירסתו הסופית:

שְׁפַנִּים

שֵׁם רַע הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ
אֲנִי מַאֲשִׁים אֶת הָאֱמָנוּת
שֶׁהִצִּיגָה אוֹתָנוּ כְּחַסְרֵי אַחֲרָיוּת
שֶׁשּׁוֹכְחִים לִסְגֹּר הַדֶּלֶת וְחוֹטְפִים נַזֶּלֶת
אֲבָל אֲנַחְנוּ הַשְּׁפַנִּים בְּדִיּוּק כְּמוֹ שְׁפַמְּנוּנִים
יֵשׁ רָעִים וְיֵשׁ טוֹבִים
וּמָה הֵן הַתִּקְוֹוֹת שֶׁלָּנוּ:
לְהַכִּיר בַּת זוּג וּלְנַהֵל עִמָּהּ מַעֲרֶכֶת יַחֲסִים
שִׁוִּיוֹנִית וּמְכַבֶּדֶת בְּהַסְכָּמָה מְלֵאָה

בברכה,
משורר צעיר

תאריך: 30.1.2019
מייל חוזר מעורך בכיר אל משורר צעיר
נושא: שיר לפרסום

משורר יקר,

אני שמח וצוהל/ לבשר ששירך התקבל/ כפי שוודאי לך ידוע/ לכתב העת תקציב צנוע/ לכן תשלום לא נוכל להציע/ אך עותק חינם לביתך יגיע

בברכה,
עורך בכיר

בחנו את עצמכם: האם אתם זכאים לפרס ספרותי? / עודד כרמלי

–

האם עליתם לישראל ממדינות חבר העמים בגיל ארבעה וחצי חודשים?

- ☐ כן, לעולם לא אשכח יום אסוני. אני, בוואנזי ארנב שאינו מותאם לאקלים הלבנטיני, נחטפת במונית לפתח תקווה לצלילי "ג'סיקה" של אתניקס. אלי, היו קליפות פיצוחים במושב האחורי!
- ☐ לא, אבל למדתי רוסית על בוריה במטרה לקרוא את משוררי "תור הכסף" בשפת המקור. מומנט ה-TAM הרוסי, ובעיקר היתוכו האלכימי-כמעט ביצירות הקבוצה הקובופוטוריסטית, השפיע עמוקות על הלך רוחי, הייתי אומר: על דרך חיי.

האם כתבתם אודה אודות סלט תפוחי אדמה במיונז?

- ☐ כן, סלט תפוחי אדמה במיונז הוא סיפור חיי בזעיר-פחמימה. בבית הספר, במקום העבודה, במערכות היחסים, נתבקשתי להטמין את סלט תפוחי האדמה במיונז שלי עמוק בתיק. הם מחקו את זהותי, טשטשו את סלטיי, שלו את סנדליי מעל גרביי ואנסוני לרקוד הורה.
- ☐ לא, אני לא גורס ששירה היא הבעה, או בראש וראשונה הבעה של מחשבות, רגשות. שיר במובן הבסיסי ביותר הוא צורה של מילים שעומדות בחוץ. והשאלה אם היא מבטאת אותך או לא מבטאת אותך היא שאלה, אבל משנית. אדם בדרך כלל לא יודע מה בדיוק מבטא אותו. ברגע שעומדת בחוץ צורה מילולית שיש לה קיום, היא כאילו מטילה צל פנימה, ואז אתה אומר: זה מבטא אותי. אבל מה אמרת בסך הכול? שקלטת צל של מילים.

תוצאות:

- ✓ ברכות, אתם דור 1.5! כור ההיתוך שרף את נשמתכם האותנטית, ההיולית, המונאדית. גשו לאסוף את פרס שרת התרבות למשוררים בתחילת דרכם.
- ✓ אתם השבט הלבן. חבל. נסו להיזכר: אולי קראו לכם מסריחים ביסודי?

אם אתן נשים, האם חרזתן "מי טו" עם "אגדודו"?

- ☐ כן, וגם "לא התלוננתי" עם "אשל נתי".
- ☐ לא, חרזתי "ריו דה ז'נרו בפנינים / ועני קיומי, עני ובודד ופנימי".

תוצאות:

- ✓ את אמיצה, מעצימה ואנחנו מאמינים לך ולשירתך. גשי לאסוף את פרס ברנשטיין.
- ✓ שיריך סתומים, חידתיים, ומעידים בעיקר על ניסיון מיוזע ליישר קו עם תכתיבי הפטריארכיה. התחברי לנשיותך מחדש והצטלמי בעירום חלקי עם מסרים פוליטיים קליטים על גופך. תאהבי את עצמך ואת איך שאת נראית!

אם נולדתם להורים שנולדו להורים שנולדו באחת מארצות ערב, מה קורה ברגע זה במטבח?

- ☐ במטבח? מה קורה במטבח? אה, זה התמי4 – הוא התחיל להרעיש משום מה.
- ☐ ניחוחות הז'ביב נואה של סבתא עזיזה עוד מברכים את אפי כרבי מאיר בעל הנס.

ומי אשם בכול?

- ☐ מה, בתמי4? לא יודע... בטח נדפק שם איזה חלק. הזמנתי טכנאי.
- ☐ האשכנזים שלא התכבדו בז'ביב נואה של סבתא עזיזה בראש השנה תשי"ד. וכמה שהיא בכתה, יא עזיזה, כמה שהיא בכתה ככה אני בוכה עליה. ועם דמעותיי אני יורק על כל מפא"י, שלא היה לכבודם להתכבד בז'ביב נואה של עזיזה, שקדים מסוכרים כמילותיו של רבי שמעון בר יוחאי.

תוצאות:

- ✓ ברכות, הנה פרס ראש הממשלה. בנוסף, ראש הממשלה מבקש לדעת אם תסכים לעמוד בראש ועדה ממשלתית מיוחדת, שתפעל לתיקון העוול ההיסטורי של היסטוריה שהתקיימה בלעדיו.
- ✓ חבל שהלבנת את פניך השחורות כדי למצוא חן בעיני הממסד. אדם עם רקע כמו שלך צריך לשחרר את הכבלים הספרותיים, לפרוץ את כל הגבולות הפואטיים ולשתות אך ורק ערק עם נענע.

האם פרסמתם יותר מ-16 קובצי שירה, רומנים ואסופות סיפורים קצרים בשנת תש"פ לבדה, ולא שכחתם לשלם את דמי החבר?

- ☐ כן.
- ☐ לא, אין לי כסף לשלם דמי חבר למכבי.

תוצאות:

- ✓ ברכות, גשו לאסוף את פרס ברנר של אגודת הסופרים.
- ✓ חבל, חברים זכאים להנחה של 25% על פרסום במאזניים.

האם פרסמתם משיריכם בכתב העת הליקון?

- ☐ כן, את השיר "גיגית הציפורן החודרנית" בגיליון "אני החולים".
- ☐ לא, לא היה לי "סלפי בלי פילטר" למופע "סלפי בלי פילטר" בפסטיבל שער. אני תמיד יוצא פוזל.

תוצאות:

- ✓ ברכות, גשו לאסוף את פרס הליקון ע"ש רמי דיצני למשוררים בתחילת דרכם.
- ✓ חבל, עוד לא מאוחר להירשם לקורס "מבט, חלון וראי" בבית הספר לכתיבה יוצרת.

–

מוסף הצרכנות ברקוד / זאב סמילנסקי

–

וּבָעֶרֶב
בְּעוֹדִי בּוֹהֶה בַּשֶּׁלֶוִיזְיוֹן
מְצַפֶּה לַחֲדָשׁוֹת עַל מְנַת
לְבָרֵר לְאָן הִתְגַּלְגֵּל הָעוֹלָם

הוֹפִיעָה מוּלִי אִשָּׁה
צְעִירָה וַחֲבִיבָה
וְהִצִּיגָה עַצְמָהּ כִּנְצִיגָתוֹ שֶׁל **מוּסַף הַצַּרְכָּנוּת בַּרְקוֹד**
וְהִסְבִּירָה אֵיךְ אֶפְשָׁר לַחֲזוֹת

בְּ**מוּסַף הַצַּרְכָּנוּת בַּרְקוֹד**
בְּמִגְוָן שִׁיטוֹת מִתְקַדְּמוֹת
שֶׁלֹּא הִסְפַּקְתִּי לַעֲמֹד עַל טִיבָן הַמְּדֻיָּק
וּלְסִיּוּם פָּנְתָה אֶל הַצּוֹפִים בְּהִתְרַגְּשׁוּת
וּבְקַשָּׁה שֶׁאִם יֵשׁ לָנוּ תְּגוּבוֹת הֶעָרוֹת אוֹ הַצָּעוֹת
לְ**מוּסַף הַצַּרְכָּנוּת בַּרְקוֹד**
אָנָּא מֵאִתָּנוּ שֶׁנִּשְׁלַח אֶת הַצָּעוֹתֵינוּ אֲלֵיהֶם

וּמִיָּד צָעַקְתִּי בַּהִתְרַגְּשׁוּת אִשָּׁה! אִשָּׁה!
וְהָאִשָּׁה שֶׁהָיְתָה בְּדִיּוּק
בּוֹחֶשֶׁת מְרַק קִשּׁוּאִים בַּמִּטְבָּח
בָּאָה בְּרִיצָה בְּהוּלָה וְשָׁאֲלָה מַה קָּרָה
וְאָמַרְתִּי לָהּ אִשָּׁה! **מוּסַף הַצַּרְכָּנוּת בַּרְקוֹד**
בִּקֵּשׁ שֶׁנְּסַיֵּעַ לוֹ, נוֹשִׁיט יָד
נַגִּישׁ לוֹ הַצָּעוֹת, רַעְיוֹנוֹת
נִרְאֶה לִי שֶׁהֵם שָׁם בִּמְצוּקָה
הַבִּי נְשַׁכֵּס עֵצָה, נַחְשֹׁב יַחְדָּו
שֶׁמָּא נוּכַל לְסַיֵּעַ
לְ**מוּסַף הַצַּרְכָּנוּת בַּרְקוֹד**

אֲבָל הָאִשָּׁה הִסְתַּכְּלָה עָלַי בְּמַבָּט מְסֻיָּם
שֶׁנִּמְהַלּוּ בּוֹ עֶצֶבִּים וְיֵאוּשׁ
וְאָמְרָה תַּגִּיד לִי לָמָּה אַתָּה
כָּזֶה מְפַגֵּר.

–

עכשיו / זאב סמילנסקי

–

מָה עַכְשָׁו שִׁיר עִם כָּל הַשִּׁיט
מָה, עַכְשָׁו שִׁיר? עִם כָּל הַשִּׁיט?
מָה עַכְשָׁו, שִׁיר, עִם כָּל הַשִּׁיט
מָה עַכְשָׁו? שִׁיר עִם כָּל הַשִּׁיט?
מָה? עַכְשָׁו? שִׁיר? עִם כָּל הַשִּׁיט?
עַכְשָׁו שִׁיר עִם כָּל הַשִּׁיט
עַכְשָׁו, עִם כָּל הַשִּׁיט
שִׁיר.

השיר / אמיר אשד-ליברמן

–

בְּתוֹר הַתְּחָלָה, קְרָא אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה.
קְרָא אוֹתוֹ עַד הַסּוֹף.
יֵשׁ בּוֹ מַשֶּׁהוּ, שִׂים לֵב.

אמנות קונספטואלית

שני פוקר

בְּרֵאשִׁית הָיָה קוֹנְסֶפְּט, לְאַחֲרָיו, הַצִּיצִים הַקּוֹפְצִים שֶׁלָּךְ
עַל בִּימַת הַפּוֹמְפִּידוּ. מִפְּאוֹתֵיהֶן הָעֲנָקִיּוֹת שֶׁל הַפָּנָסִים הַמְכֻוָּנִים

כְּתוֹתָחִים, נִמַּז הָאוֹר, עַל גּוּפֵךְ הָעֵירֹם, בְּבֹהַק קַטְלָנִי.
יָדַי הַקָּרוֹת אֲחוּזוֹת בֵּין בִּרְכַּי הַפְּשׁוּטוֹת.

מִי חוֹשֵׁב עַל הַצִּיצִים שֶׁלָּךְ? מִי שָׂם עַל הַצִּיצִים שֶׁלָּךְ?
מִי רוֹאֶה אֶת הַצִּיצִים שֶׁלָּךְ? לְמִי אִכְפַּת מֵהַצִּיצִים שֶׁלָּךְ?

סְתָם שְׁנֵי עִגּוּלִים מִתְנוֹעֲעִים בֶּחָלָל, רְתוּמִים
אֶל הַקּוֹנְסֶפְּט, אַט אַט חוֹדֵר הַקּוֹנְסֶפְּט לְגוּפִי,
וְהוֹפֵךְ גַּם אֶת דָּמִי לַעֲרָפֶל, וּבֶאֱמֶת,

יֵשׁ מְחִיר לַהַפְשָׁטוֹת, מִי יָשִׁיב לְאַחַר כִּבּוּי אוֹרוֹת
דְּבָרִים לִמְקוֹרוֹתֵיהֶם? מִי יִפְדֶּה אֶת הַמּוּזָר
בַּחֲזָרָה אֶל הַטְּרִיוִיאַלִי? וְלִי, אֶת מְנָת חֶלְקִי?
בַּסּוֹף אֲנִי לוֹקַחַת אַחֲרָיוּת וְאוֹמֶרֶת לַזָּקָן שֶׁיּוֹשֵׁב לְיָדִי:

חָזֶה זֶה, שֶׁל אִשָּׁה זוֹ, שֶׁלִּי זֶה, בְּיָדִי זוֹ

וּכְשֶׁהוּא לֹא בְּשֵׁרוּת הַקּוֹנְסֶפְּט, מַחְשׁוֹפוֹ
תָּמִיד אֵלַי
וְשָׁם, תָּמִיד מֻרְשֶׁה לִי
כָּל מִינֵי דְּבָרִים,

אַתָּה מַקְשִׁיב? אֲנִי גּוֹרֶפֶת אֶת קוֹלִי.
אֲמָנוּת קוֹנְסֶפְּטוּאָלִית לֹא עוֹשִׂים עַל חֶשְׁבּוֹנִי.

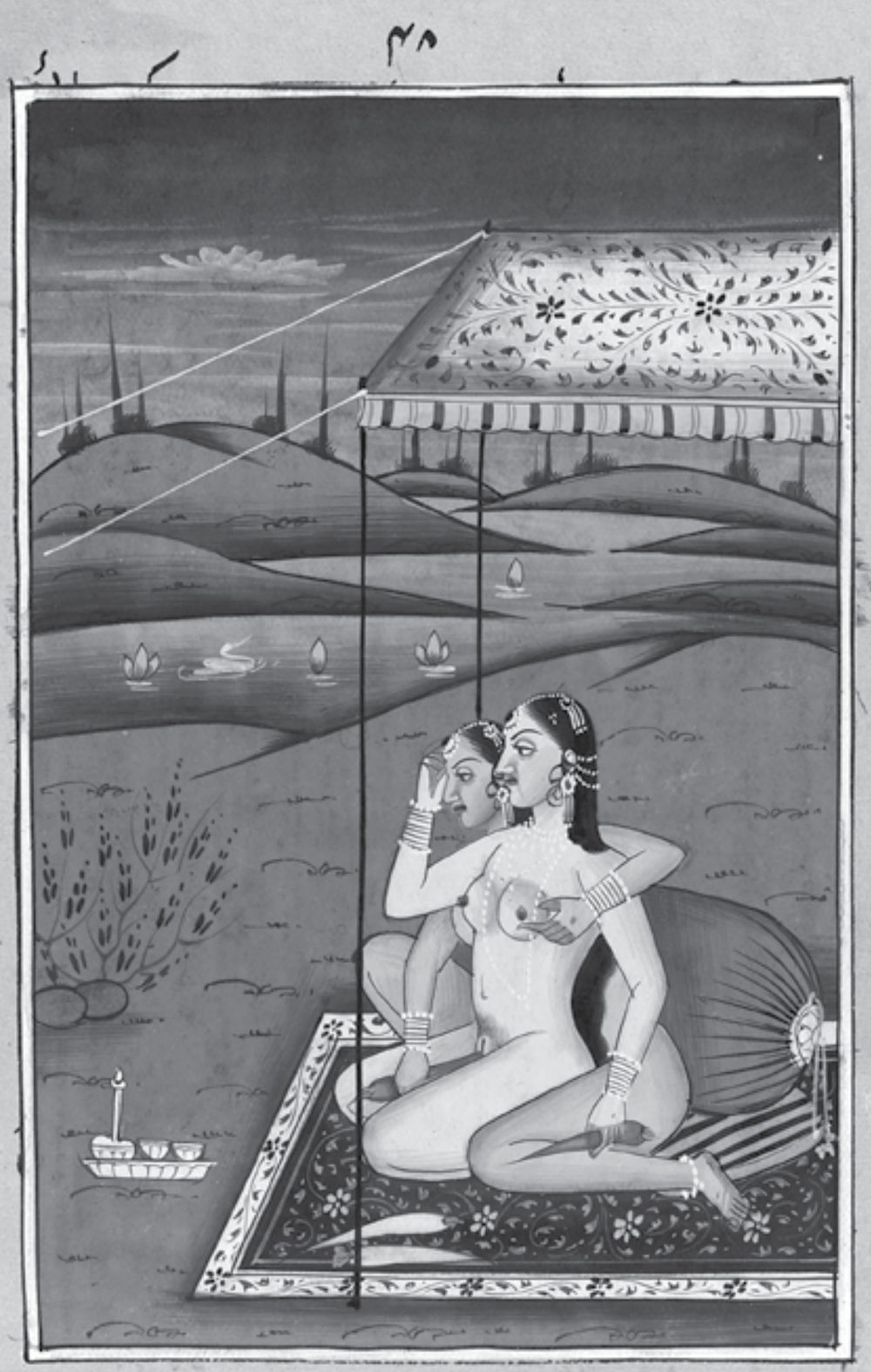

מה עשיתי במקום

שני פוקר

בְּמָקוֹם לוֹמַר, גְּרֵטָה בּוֹאִי, מֶה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם.
בְּמָקוֹם לְהוֹשִׁיעַ גּוּפִי מִן הָאֶבֶן,
בְּמָקוֹם לְהוֹצִיא אֶת הָאֶבֶן מִגּוּף,
בְּמָקוֹם לְהַפְקִיעַ שְׁמָשׁוֹת מִסּוֹדָן,
בְּמָקוֹם לְרַחֵם עַל מְלֶאכֶת הָאָרֶץ:
הַבֶּהָלָה מִן הַחֶסֶר; מִלּוּי הָאָבְדָן.

(מֶה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם לִקְרֹא־לָהּ־פְּרַקְדָּן?)

לוֹמַר פָּשׁוּט: בּוֹאִי, גְּרֵטָה, בּוֹאִי, גְּרֵטָה,
לְהַצִּיבֵנִי לִרְעֹד מִפְּנֵי אִי־קַבָּלָה,
לְהַצִּיבֵנִי לִרְעֹד מִפְּנֵי קַבָּלָה –

פָּשׁוּט לוֹמַר, גְּרֵטָה,
לוּ תָּבוֹאִי, הַגּוּף יֵעָשֶׂה
לוּ לֹא תָּבוֹאִי, הַגּוּף לֹא יֵעָשֶׂה
וְכָךְ אוֹ כָּךְ יֵעָשֶׂה
רַק מִתּוֹךְ הַמַּעַשׂ: מֶה עָשִׂיתִי בְּמָקוֹם.

לכת

שני פוקר

אֵיךְ נֵלֵךְ וּמִכָּל אַבְנִית נִשְׁמַת־אִשְׁתֵּנוּ פּוֹנָה אֵלֵינוּ? אֵיךְ נֵלֵךְ
וְכָל פֶּנֶס־רְחוֹב מַזְהִיר אֶת בְּשַׂר עוֹרָהּ? אֵיךְ נֵלֵךְ וְהָאֲוִיר עָגֹל
כְּחַמּוּקֶיהָ? אֵיךְ נֵלֵךְ וְהִיא קָהָל יָחִיד וְרַב? אֵיךְ נֵלֵךְ וְגַעְגּוּעֵינוּ
לֹא רוֹגְעִים? אֵיךְ נֵלֵךְ וְכָל הַחַבָּלָה שֶׁל הָעֶדְנָה? אֵיךְ נֵלֵךְ וְכָל
הַהִתְגַּלּוּת שֶׁל הַבְּרוּטָלִי? אֵיךְ נֵלֵךְ וְכָל הַחֹסֶר־כַּפָּרָה? (כַּפָּרָה,
פֶּלֶא־טֶבַע־אֱנוֹשִׁי, הֶתְבּוֹאִי עַל כַּנְפֵי זִכָּרוֹן אוֹ כַּנְפֵי שִׁכְחָה?) אֵיךְ
נֵלֵךְ וְעוֹד אָנוּ תּוֹלִים טְלָאִים בָּאוֹר? אֵיךְ נֵלֵךְ וְעוֹד אָנוּ דּוֹלִים
מִבְּאֵר־שָׁחַר? אֵיךְ נֵלֵךְ וְכָל מַה שֶּׁיּוֹדַעַת הַמִּטָּה?
(הוֹ מִטָּה, מַלְכַּת־הַחֶדֶר, אַתְּ, הַפּוֹלֶטֶת כִּבְאֵר - אוֹתָנוּ - הַנִּדּוֹנִים
לָחוּשׁ אֶת צְרִיבַת הַהַשְׁפָּלָה, לְהַשִּׁיק אֶת כּוֹסוֹת הַיַּיִן, בְּיוֹם הַדִּין,
יוֹצִיאוֹ אוֹתָךְ לַפְּרוֹזְדּוֹר?)

¤ אייל שלום

כּוֹתֵב לוֹ בְּשְׁאֵלַת זֶרַע מַפַּלְתּוֹ
לְפַשְׁפֵּשׁ בְּמֶיְדָעָיו הַחֲדָשִׁים
רוֹמֵז עַל יַחַס קַר בְּמַחְבַּרְתּוֹ
בְּאַחֲרִיתוֹ מֵקִים חוֹבוֹת לְהַאֲשִׁים
וְהַיָּמִים
לְלֹא הֶפְסֵק
וְהַלֵּילוֹת
לְלֹא הֶפְסֵק

וּבֹקֶר עָלָה וְעָלָה בָּהָרִים
וֶרֶדִים מִבָּהָלָה בְּסִבַּת מְכַתְּבֶיךָ
מְעֻכָּבִים

*
כּוֹתֵב לוֹ
כּוֹתֵבְלוֹוְכוֹתֵבְלוֹ וְ
כּוֹתֵב לוֹ לִפְעָמִים כְּדֵי אַף רָצוּי לְהַעֲלִים עַיִן וּלְהַגִּיד
תּוֹדָה. לִפְעָמִים כָּל תּוֹדָה
הִיא הִתְחַכְּמוּת וּפְעָמִים
צִדְקַת רָבִים וּגְאוֹנוּת גְּדוֹלָה.
כּוֹתֵב לוֹ בְּחֶלְצוֹת שְׁנָה טְרוּפוֹת תַּחֲרָה, בְּהִתְעוֹרְרוּיוֹת חֲבוּקוֹת עִם אֲחֵרִים
כּוֹתֵב לוֹ עוֹד וְעוֹד מַזִּים גְּרִסָא גְּרִסָא
וּבְחוּשֵׁי נַפְשׁוֹ, אֵיךְ לֹא, כַּמּוּבָן כּוֹתֵב לוֹ גַּם כּוֹתֵב לוֹ בִּדְחִיפוּת
כְּמוֹ כַּלְבָּה מִג'קְסוֹן, מִיסִיסִיפִּי
כּוֹתֵב לוֹ חַכָּה חַכָּה כִּי לְכָל שְׁבִיעוּת רָצוֹן נִמְצָא פָּנִים
יָפוֹת וְשֵׁם וּכְחֹבֶת
כּוֹתֵב לוֹ בִּשְׁגִיאוֹת מְכֹעָרוֹת בְּאֵי דִּיּוּקִים לֹא
מְדַיֵּק גַּם

מִזֶּה שָׁנָה חֶלְפָה אָז הֵבֵאתָ
לִי לָרֹאשׁוֹנָה יָקִינְתּוֹנִים קָרָאתָ
לִי וְגוֹ'
אֵיךְ
אֶפְשָׁר לִהְיוֹת כָּל כָּךְ חֲסַר הַשְׁרָאָה?
קַיִץ בְּחַדְרִי וּכְבָר מְעַט מְאֹד נִתָּן לוֹמַר בְּעִנְיָנְךָ
לֹא כָּל שֶׁכֵּן
בְּעִנְיָנֵנוּ.

כּוֹתֵב לוֹ בְּפַזְרָנוּת, בְּגִלּוּי פָּנִים מִבֵּינֵינוּ
תָּמִיד הָיִיתָ יָפֶה, יָפֶה מִדַּי
בִּשְׁבִיל קוֹנְדּוֹם. אָן
נֶעֱלְמוּ עִקְבוֹתֶיךָ? בָּאתִי בְּעִירְךָ ג'
פְּעָמִים, בָּאתִי בְּשִׁבְעָה מְעִילִים
לְדַבֵּר בִּגְנוּתְךָ, תֹּאמַר בְּחֵרוּרֵי שׁוֹפֵט
עַל כֶּרְסָתוֹ בְּהִתְרַוֵּחַ, תֹּאמַר בְּצִחְקוּקֵי קָצִין
לִפְנֵי הַדִּבֵּר (לֹא תִרְצָח) אוֹ שֶׁמָּא בָּאתִי
בְּמֶשְׁגֵּי מִסְפָּר, בְּהִתְרוֹצְצוּיוֹת, בְּמַיִל גֶּרְמָנִי, כְּאָדָם
מֵצַר חוּג צְעָדָיו מוּל מִגְדָּל
אוֹ בַּמַּחְזוֹרִים הָאֵלֶּה שֶׁל שְׁמִטָּה וְיבוּל
בָּאתִי כְּמִי שֶׁבָּא עַל תִּקּוּנוֹ בְּטִלְטוּל.

בין מים למים

גל עזרן

וְאוּלַי זֶה בֶּאֱמֶת הַגַּבַּהּ שֶׁלִּי
וְעַל אַף הַכֹּל הָיִיתָ יְדִידִי הַיָּחִיד
שְׁמוּעָה, תִּקְתּוּק
תְּשׁוּאוֹת מֵהַבָּטַלְיוֹן הַחֲמִישִׁי
וְשָׁעוֹת שֶׁל שִׂיחוֹת עַל פּוֹרְצָלָן –
מַעֲנַק־מִיתָה נָחוּת
וּלְחַכּוֹת שֶׁאֶעֱבֹר לִרְשׁוּת הָרַבִּים
(לְחַכּוֹת יָמִים רַבִּים)
לַעֲבֹר אֵינְסוֹף הַפְּסָרוֹת
וּבְיָמִים מְסֻיָּמִים אֶפְשָׁר לְקַפֵּל גַּם חֶבֶל
לְקַלֵּף חֲדָרִים לְתוֹךְ תִּקְרוֹת
וְזֶה הָיָה טִעוּנוֹ שֶׁל הַשֶּׁלֶד.
אוּלָם אִישׁ לֹא טָעַן אוֹתִי
וְאוּלַי זֶה בֶּאֱמֶת הָיָה הַגַּבַּהּ שֶׁלִּי
כְּשֶׁתָּבַעְתִּי מֵחָדָשׁ אֶת הַשֵּׁמוֹת
כָּךְ הִצְלַחְתָּ לְהַבְעִיר אֶת הִתְפַּרְקְדוּת הַשֵּׁם
וַאֲנִי הִתְפַּקַּדְתִּי שׁוּב, בְּתַּרְתִּי אֲנָחוֹת
וְלֹא הָיָה שָׁם אִישׁ וְלֹא הָיְתָה שָׁם דְּמָמָה
וְשׁוּב הָיְתָה הַהַכָּרָה, הַמְּנוּסָה לַהִתְפַּקְרוּת.
וְכָךְ תָּנוּס שׁוּב לְתִפְאֶרֶת
וּבְמְהֵרָה לֹא יִשָּׁאֲרוּ יוֹתֵר סְפִינוֹת
שֵׁמוֹת יִתְחַלְּפוּ, יִוָּתְרוּ רַק גִּידִים
רְצוּעוֹת יוּמְרוּ בְּגַגּוֹת מְיֻתָּרִים
וְעַל אַף הַכֹּל הָיִיתָ יְדִידִי הַיָּחִיד
וְעַל כֵּן מַגִּיעָה גַּם לְךָ תְּפִלַּת פְּרַקְדָּן אַחַת
לְהִשְׁתַּטֵּחַ עַל בְּצוּרֵי הָרוּחוֹת
נָתַתָּ לִי רוּחַ אַחַת בַּעֲלַת פָּנִים רַבּוֹת
וְלֹא נִפְנֵיתִי לִשְׁאֹל אוֹתְךָ לִשְׁלוֹמְךָ
וְלֹא טָעַנְתִּי לְמִלְמוּלֵי חֵלִין וּבְרִיאוּת
וְלֹא בָּחַרְתִּי לְכַלּוֹתְךָ
(שֶׁכְּדֵי לִפְתֹּחַ אֶת הַיָּד הַזֹּו נִצְטָרֵךְ לְהִשְׁתַּחֵל, הַפַּעַם מִבַּחוּץ)
אֲבָל כָּל כָּךְ דַּלִּים אֲנַחְנוּ כָּעֵת
דָּלַפְנוּ לְלֹא מֶלֶל נוֹסָף
וְשׁוּב הַחֲבוּרוֹת הָיוּ מְכֻנָּנוֹת

22
76

אַתָּה שׁוֹחֵק לִי אֶת עֲלִילוֹת הַשֵּׁדִים.
כַּמָּה עֲרֵבָה לְךָ הִתְעָרְבוּתְךָ
תִּפְאֶרֶת מְנוּסַת הַכֹּחוֹת
תְּנוּמַת הַזְּאֵבִים, לֹא אֲרָיוֹת
זְרָדִים מְאוּסִים מִתַּחַת לַטְּרַפֵּזִים
וּמַה שֶּׁקּוֹרֶה מִתַּחַת לַסֶּלֶמוֹת
וְלַמְּרוֹת הַכֹּל הָיִיתָ יְדִידִי הַיָּחִיד
וְאֵין בָּנוּ דַּי לְכַלּוֹתְךָ
וְאֵין בָּנוּ דַּי לְחַלּוֹתִי
וְאוּלַי זֶה בֶּאֱמֶת הָיָה הַגַּבַּהּ שֶׁלִּי
בְּבִתּוּק הַמִּשְׁאָלָה
בִּמְנִיעַת הָעֶזְרָה בִּנְשִׁיפַת הָאוֹרוֹת
מֵרָחוֹק כָּךְ לְהִשְׁתַּפֵּן.
נוֹטְפוֹת לִי הַשְּׂפָתַיִם, נוֹטֶפֶת לִי הַבְּרִיחָה
זוֹלֶגֶת בִּלְתִּי־בְּרִיאָה אֶל יְגוֹנוֹת הַחוֹב
וְלָכֵן יֵשׁ בֵּינֵינוּ הַחוֹבָה
עַרְבוּת הֲדָדִית לִפְעֹר נְדִידַת מְחוֹזוֹת
לִגְלוֹת
לְהַמְשִׁיךְ לִנְשֹׁךְ אוֹתִי אֶל הַמִּכְלָאוֹת
אֶל מִכְלָאוֹת הַזָּהָב וְהָרֶגֶל הָרוֹטֶטֶת
אֶל אֲחִיזַת הָעֵינַיִם וְהַמּוֹט
כִּי קְלוּשֵׁי־דַּעַת הָיִינוּ בַּחַג
בָּרָאנוּ אֶת קִינַת כָּל הַמַּעֲרָכוֹת
וְכֵיצַד אוּכַל לְנַצֵּחַ אוֹתְךָ אִם זֶה אָכֵן הַגַּבַּהּ שֶׁלִּי
אִם אֲנִי אָכֵן מִתְקַלְּפֶת כָּךְ וּפוֹרַחַת
נְבָגִים־נְבָגִים

וְזֶה הָיָה טִעוּנוֹ שֶׁל הַשֶּׁלֶד
וְלֹא נִשְׁמְעוּ טִעוּנִים אֲחֵרִים

אִם רַק הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בִּלְתִּי־פֶּה־שָׁתוּי
זֶה מַה שֶּׁהַשֶּׁלֶד אָמַר
לִפְנֵי שֶׁהִסִּיג מִבְּחִירַת הַמִּדְרָכוֹת
וְגַם כְּשֶׁלֹּא שָׂמִים לֵב מִתְבַּצֵּעַ בִּקּוּר
וְגַם מִצְעַד הַנְּמָלִים בַּחֲרִיצִים הוּא הִתְרַחֲשׁוּת

23
76

וַאֲנַחְנוּ מִתְרַחֲשִׁים עָלַי יוֹתֵר מִכְּפִי שֶׁרָאוּי
וְרָאוּי הָיָה לְהַעֲנִיק פֵּשֶׁר לַדְּבָרִים וּלְסַרְבֵּל לָהֶם שֵׁם
לְסַנְדֵּל אוֹתָם לַהֲוָיָה בִּלְתִּי אֶמְצָעִית
בִּהְיוֹתִי אֶחָד מִשְּׁנֵי קְטָבִים שֶׁל עַצְמִי לִבְרֹר אֶת הַקְּלִפּוֹת
לְהִתְעַלּוֹת אֶל הַמַּיִם הַגְּבֹהִים
לִשְׁבֹּר אֶת הַתַּקְרִיאוֹת
לְחַלֵּל אֶת הָאַהֲבָה (אֵיזוֹ מִלָּה)
וְגַם בַּמַּיִם הָעֶלְיוֹנִים בְּיוֹתֵר יֵשׁ מַחֲלוֹת
כַּמָּה אֲרֻכִּים אֲנַחְנוּ שֶׁלֹּא לְצֹרֶךְ
תָּקְפוּ אוֹתָנוּ תְּקִיפוֹת

וּמָחָר יִהְיֶה זֶה בֹּקֶר רָגִיל אִם יַרְשׁוּ זֹאת הָרֵאוֹת
וְאוּכַל לִבְחֹר בְּרָכוֹת בָּאַוִיר
אִם יַרְשׁוּ זֹאת הָרֵאוֹת
תִּהְיֶה לִי מְנוּחָה נְכוֹנָה.
בִּלְתִּי־פֶּה־שָׁתוּי הָיִינוּ מְחַיְּכִים נַחְשׁוֹלֵי בְּהִיּוֹת
בְּעִצּוּמוֹ שֶׁל דֶּצֶמְבֶּר פָּרְחוּ חֲדָשִׁים רַבִּים
כְּשֶׁסִּגַּלְנוּ לָנוּ דְּרִיכוּת אֶמְצָעִים
מְעֻרְפָּלִים הָיוּ הַשְּׁלָטִים
אֲרֻכּוֹת הָיוּ הַמַּדְרֵגוֹת
מָעַדְתִּי בָּהֶן מִסְפַּר פְּעָמִים
מָעַלְתִּי בִּי מִסְפַּר פְּעָמִים נוֹסָפוֹת
אוּלַי יִשָּׁמְעוּ בַּסּוֹף הַפִּתּוּיִים וְאֶתְנוֹצֵץ בֵּין בְּחִילוֹת
הֲלוּמַת פְּשִׁיטוֹת הָיִיתִי, פִּתְקֵי רוּחַ נִתְּקוּ מֵהַיְלָלוֹת
הַיְלָלוֹת פָּשְׁעוּ בָּנוּ
כְּלוֹמַר, וְזֶה הַכְּלָל:
חֶמְרַת הַיְלָדִים גּוֹאָה בַּמַּנְעוּלִים
בְּעִצּוּמוֹ שֶׁל דֶּצֶמְבֶּר

הָיָה לִי פֶּתַח נְסִיָּגָה שְׁלִישִׁי
וְלֹא הִתְאַמַּצְתִּי לִשְׁפֹּט אֶת עָצְמַת הַפָּנִים
הַסְּתוּרוֹת
וְכָל סִנְוּוֵרֵי רֵיקִים הֵם
וְרַקּוֹתַי גַּם הֵן יְשָׁנוֹת אַף נוֹחוֹת

כַּמָּה אֲנִי תְּמֵהָה עַל הַמַּמָּשִׁי הַזֶּה
קוֹדַחַת מִבְּלִימַת הַיְרִיקוֹת
מוֹרִיקָה עַצְמִי נְבָגִים־נְבָגִים.

כָּאֲמוּר, זֶה הָיָה טִעוּנוֹ שֶׁל הַשֶּׁלֶד
הוּא לְפָחוֹת לֹא הָיָה אַלִּים

זוֹכֵר שֶׁיָּרַדְנוּ עָלֵינוּ שֶׁלֶג בֵּין הַיְצִיעִים?
הַאִם זוֹ אֲנִי שֶׁקָּרְאָה לְךָ בַּשֵּׁם?
וְאִם הָיָה הָעוֹלָם מַמָּשִׁי הוּא הָיָה עַכְשָׁו
כֻּלּוֹ יַיִן וּמִצְמוּצֵי תְּפִלּוֹת
וְאִם הָיָה כָּעֵת הָעוֹלָם מַמָּשִׁי הוּא הָיָה בַּיִת
לְכָל הַהַדְלָפוֹת, וְהָעוֹלָם מַמָּשִׁי
אָז הוּא דָּבָר אֶחָד שֶׁחָלַמְתִּי בַּחֲנָיוֹן,
נִדְמֶה לִי שֶׁרַצְתִּי.
אֲבָל הָעוֹלָם מַמָּשִׁי אָז הוּא חַיָּב לִהְיוֹת
הַמַּמָּשִׁי, וּלְמַמֵּשׁ עַצְמִי בְּהֶרְגֵּלוֹ
וְלָכֵן עָלַי לִהְיוֹת כָּעֵת
לִרְאוֹת כָּעֵת חֲרָבוֹת שֶׁל גַּג בַּקּוֹמָה הַשְּׁבִיעִית
שֶׁבּוֹ הִפְקַרְנוּ אֶת הַתְּפִלּוֹת
אֲבָל הָעוֹלָם מַמָּשִׁי וַאֲנִי נוֹכַחַת כָּאן. כָּאן:
רַק עֵץ מֻרְבָּע, כּוֹסִית רְחָבָה, הַזְמָנָה לְמִשְׁתֶּה
הַבִּפְנִים שֶׁל הַחֶרֶק הַסְּפֵצִיפִי הַזֶּה
טַבַּעַת שֶׁלֹּא נִמְסְרָה
וַאֲנִי שׁוֹמַעַת אֶת הָרַעַשׁ הַזֶּה
וְאִם אֲנִי שׁוֹמַעַת אֶת הָרַעַשׁ הַזֶּה
הֵיכָן הָעוֹלָם הַמַּמָּשִׁי כָּאן
כָּאן הָעוֹלָם

וּבְבָסִיסָנוּ הָיִינוּ מְיֻתָּרִים
וּבְבָסִיסָנוּ הָיִינוּ קְרוּאִים
אוֹרְחִים בִּפְעִירַת הַמְּחוֹזוֹת, גּוֹלִים לְהֵיכָן שֶׁגּוֹלִים
וַאֲנִי הָיִיתִי הַיְחִידָה
כְּךָ מִסְתַּבֵּר שֶׁ

(הַשֶּׁלֶד אָמַר)
הַחֶשְׁבּוֹנוֹת
אִפַּרְתִּי אוֹתָם מִמֶּנִּי
הוּא אָמַר תְּלוּיָה עַל עֵצִים שִׁכּוֹרִים מֵהֶדֶף
לְזֶה אֵין עֵדִים וְלָזֶה אֵין עֵדִים
מַפְסִידָה לָרוּחַ הֶפְסֵדִים, נִמְנַעַת מֵהַשְׁהִיָּה
בִּצְבִירֵי הַכּוֹכָבִים, בְּמִשְׁעוֹלֵי הַחֶסֶד
הַחֶסֶד לְךָ.
חִפַּשְׂתִּי אֶת הַזְּעִירִים בְּיוֹתֵר לָבוֹא עִמָּם בְּמַגָּע
לְקִדָּה, לְמִשְׁתָּה, בְּהִנָּתֵן שׁוּב הַהֶכְרֵחַ
לְהִתְעַמֵּר בַּכּוֹסוֹת
וְצָרִיךְ לְהִתְחַלֵּק בַּמַּיִם
וְצָרִיךְ לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם
וְצָרִיךְ לִבְחֹן
וְזֶה יָקָר יוֹתֵר כְּשֶׁמְּנַסִּים לְהוֹזִיל אֶת הַסְּפִירוֹת

וַאֲנִי צָמַחְתִּי מִתּוֹךְ הַמִּנְסָרוֹת
בֵּין גַּלְגַּלֵּי־אֵבֶל הִתְבַּטַּלְתִּי
מִבַּעַד לְרִיסֵי־קַשׁ צָפִיתִי בְּהִתְרַחֲשׁוּיוֹת בִּלְתִּי סְבִירוֹת
לֹא הָדַפְתִּי, בָּלַמְתִּי רַק אֶת הַדְּבָרִים הָרְאוּיִים
וְשׁוּב נִשְׁאַרְתִּי לִשְׁתּוֹת
שָׁתִיתִי אוֹתְךָ כִּי עוֹדְךָ אֵינְךָ
שָׁתִיתִי אוֹתְךָ בִּמְלֹא הָרָצוֹן
לָגַמְתִּי אוֹתָנוּ שְׁבוּיִים בְּפִתְיוֹן הַנְּעִילוֹת
כְּדֵי שֶׁנּוּכַל לִבְרֹא אוֹתְךָ
רְאֵה אֵיךְ שׁוּב קִבַּלְתָּ אֶת שִׁמְךָ
כִּי אֲנִי קוֹרֵאת לְךָ בְּשִׁמְךָ
וְאַתָּה עוֹנֶה לִי
וְזֶה בְּדִיּוּק הָיָה טִעוּנוֹ שֶׁל הַשֶּׁלֶד
רַק יָד אַחַת אִם אֶפְשָׁר נִשְׁעֶנֶת
חוֹפֶנֶת רֵאוֹת
לוֹמַר שָׁלוֹם
לוֹמַר שֶׁיִּתָּכֵן
לוֹמַר שֶׁנּוּכַל גַּם לִשְׁהוֹת

וְהִנֵּה גַּפַּיִם אֲחֵרוֹת מְבַקְּשׁוֹת קְצָת חֶסֶד
אִם תּוּכַל לְהִתְעַכֵּב עַל הַתְּרָנִים תּוּכַל לִרְאוֹת
שֶׁגַּם הָרוּחַ בְּסֵדֶר
וְתוּכַל לְהַטְרִים אֶת הַבְּרִיחוֹת
וּלְוַתֵּר אוֹתִי
כְּדֵי שֶׁתּוּכַל לִמְצֹא אוֹתִי שׁוּב
בֵּין מַיִם לְמַיִם

וְאוּלַי זֶה בֶּאֱמֶת הַגַּבַּה שֶׁלִּי
וְעַל אַף הַכֹּל הָיִיתָ יְדִידִי הַיָּחִיד
בֵּין מַיִם לְמַיִם.

הנה הם באים

אמוץ גלעדי

הנה באים האנשים עם התנועות שלהם, עם הבעות הפנים שלהם, עם הדיבורים שלהם, עם המכשירים האלקטרוניים הניידים שלהם, עם השמות שלהם, עם הגילאים שלהם, עם הצופן הגנטי שלהם, עם טביעות האצבעות שלהם, עם השיניים שלהם, עם הלבנים הצואים שלהם, עם איברי המין שלהם, עם מחשבות הזימה שלהם, עם ההפרעות הנפשיות שלהם, עם טראומות הילדות שלהם, עם הקעקועים שלהם, עם הצלקות שלהם, עם הגדמים שלהם, עם הגידולים שלהם, עם המחלות שלהם, עם ההתמכרויות שלהם, עם הרעלים הזורמים בעורקים שלהם, עם הרפלקסים המותנים שלהם, עם הסטיות שלהם, עם הסודות שלהם, עם החטאים שלהם, עם האמונות הטפלות שלהם, עם הדעות הקדומות שלהם, עם סיפורי המשרתות שלהם, עם התכסיסים המלוכלכים שלהם, הנה באים האנשים עם הרצונות שלהם, נראה שהם רוצים ממך משהו שקשור לצרכים הקיומיים שלהם, לדאגות הפרנסה שלהם, לתסכולים המקצועיים שלהם, לפחדי הילדות שלהם, לקיבעונות האנאליים שלהם, לחסכים הרגשיים שלהם, למאזן האנרגיות באורגניזם שלהם, להתמכרויות שלהם, לדחפי ההרס העצמי שלהם, למחשבות הזימה שלהם, לסטיות שלהם, לסודות שלהם, לסיפורי המשרתות שלהם,

לייסורי המצפון שלהם, לרגשות האשם שלהם, לתקוות הגאולה שלהם, הנה באים האנשים שאתה מתאווה לנשום את טחב החדרים שלהם, למשש את הקעקועים שלהם, לשמוע את סיפורי המשרתות שלהם, לפענח את הסודות שלהם, לפצח את הצופן הגנטי שלהם, להתכרבל בחום החייתי שלהם, להיחנק בשיער שלהם, למשש את האיברים הפנימיים שלהם, להתמוסס בגופים המיוזעים שלהם, להתפלש בסחי הרירי שלהם, לספוג את הנוזלים הבאושים שלהם, להבקיע אל גני העדן השמנוניים שלהם, הנה באים האנשים היפים, האיומים, צמאי הדם, שטופי הזימה, תאבי הנקם, טורפי הנבלות, הנה הם באים, רק לך הם מחכים, אז למה שלא תהפוך לליצן החצר שלהם, לשוטה הכפר שלהם, לזונת הצמרת שלהם, לאמן התענית שלהם, לאנטי־כריסטוס שלהם, למה שלא תתבזה בפניהם, תלקק את סוליות הנעליים שלהם, תפתח לעצמך את הווורידים לעיניהם, תיתן להם מופע חשפנות בלתי־נשכח סביב עמוד המתכת של קרון הרכבת התחתית, הנה הם באים לקחת אותך לחדרים הטחובים שלהם, למקלטים הנטושים שלהם, למרתפים המעופשים שלהם, לכוכים המחניקים שלהם, למאורות הנאלחות שלהם, למחילות החלקלקות שלהם, למנהרות המפויחות שלהם, למיטות הסדום המושתנות שלהם, לגיהינומים המזוינים שלהם, הנה הם באים, הולכים ומתקרבים, מתקרבים והולכים עד למרחק יריקה, נגיעה, סטירה, לטיפה, נשיקה, בעיטה, בעילה, רמיסה, דריסה, הנה הם באים, הולכים ומתרבים, הולכים ומצטופפים, מִתעבִּים והולכים עד שאתה נשרט מהזיפים שלהם, מצטמרר מהגבנוניות שלהם, נחנק מהשיער שלהם, מתעלף מהזיעה שלהם, מתמסמס ברירוּת שלהם, נספג במחזור הדם שלהם.

האגדה מי שם

יואב עזרא

מָחָר יָבוֹאוּ אֲנָשִׁים בְּתֵאוּר נָכוֹן
וְהַיּוֹם
כֻּלָּם
בָּאִים בְּתֵאוּר עָקוּם אֵין דָּבָר יָשָׁר בְּגֵו נִכְפָּף
דּוֹמֶה כִּי כּוֹרֵעַ בֶּרֶךְ נֹכַח צַהֲבֶת שָׁמַיִם מוֹפְתִּיִּים
בְּדוֹמֶה
לְבַקֶּשֶׁת
רַחֲמִים
מֵאֵיזֶשֶׁהוּ
מַשֶּׁהוּ
עִלָּאִי
הַרְבֵּה
יוֹתֵר
מֵאֲנָשִׁים
בְּרַם
רַק
קוֹרֵא
אוֹ
שׁוֹמֵעַ
דִּבְרֵי תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
יֵשׁ אֵיזֶשֶׁהוּ מַשֶּׁהוּ בַּדִּבּוּר כְּאִלּוּ שָׁם הַרְחֵק
עָמֹק בְּקִירוֹת כְּלוּם
מְבִינִים אוֹתָנוּ
אַתָּה
כָּל
הַזְּמַן
אוֹמֵר
בְּבִטְחָה
מִי שָׁם
מִי שָׁם
מִי שָׁם
מִי שָׁם
מִי שָׁם
מֵת וּכְלוּם

משורף

יואב עזרא

עִם כָּל הָרִיצָה הַמְטֹרֶפֶת בַּסּוֹף הִגַּעְנוּ הֲכִי קָרוֹב
שׁוּם־דָּבָר
רָחוֹק
מַשֶּׁהוּ מֻפְלָא הֲיוֹת קָרוֹב אֲבָל הֲכִי רָחוֹק

כאילו

יואב עזרא

לִטּוּף מָתוֹק שֶׁל יְרֹקֶת שָׁמַיִם כְּאִלּוּ דֶּשֶׁא בָּאָחוּ
עִם
מַמְטֵרוֹת
אֶחְמוֹל רָאִיתִי צִפֳּרִים עַל הַמַּזְגָּן בֶּחָצֵר

הכלום המופלא

יואב עזרא

כַּמָּה עָגְמַת נֶפֶשׁ יֵשׁ בַּהֲבָנָה שֶׁאֵין כְּלוּם וְאַתָּה בְּכָל זֹאת רוֹצֶה
לְהַמְשִׁיךְ וְלִחְיוֹת בַּכְּלוּם הַזֶּה
כִּי הַכְּלוּם הַזֶּה עֲדַיִן עָדִיף עַל הַכְּלוּם הָאֲמִתִּי שֶׁל מֵת הַכְּלוּם
הַמֻּפְלָא יֵשׁ כִּי יֹאמְרוּ

גן-עדן

יואב עזרא

אֲנִי רוֹאֶה אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים בָּעוֹלָם פְּרָחִים

האגדה מה באמת

יואב עזרא

חֲבָל שֶׁהִתְחַלְנוּ לְדַבֵּר פִּתְאֹם הִתְחַלְנוּ לְהָבִין שֶׁאֵין כְּלוּם

¤ שגיא אלנקוה

אָבִי הַיָּקָר
הוּא סֵפֶר חָתוּם.
וְכָךְ עַל אָדָם לִהְיוֹת
סֵפֶר נָעוּל.
אֲנִי מְבָרְכוֹ
בִּבְרָכוֹת מְשֻׂגּוֹת.
וְהוּא מַמְרִיא גָּבֹהַּ.
לֹא, אֵינֶנּוּ בָּקִי בְּדַף
הַגְּמָרָא הַיּוֹמִי.
וַהֲרֵי אֲנִי בְּנוֹ,
אֶחָד שֶׁרָאוּי כִּפְלַיִם
לְרַחֲמֵי שָׁמַיִם.
הוּא מְרֻמָּז בַּגֶּשֶׁם
וּבַשֶּׁמֶשׁ,
בָּאֲבָנִים הַקָּשׁוֹת.
הוּא עָשׂוּי מֵהַחֹמֶר
הַיָּחִיד שֶׁבְּנִמְצָא.
וַאֲנִי רַק רְסִיסִים
אֲחוּזִים בְּמַרְאִית הַחֹמֶר.
עַנְנֵי אָבָק אֲנִי שׁוֹלֵחַ
לְפַרְצוּפָיו הַמְשֻׁגִּים
שֶׁיִּטָּמְעוּ בְּתוֹךְ
מִדְבָּרוֹ הֶעָצוּם.
גֶּשֶׁם חוֹל, נֵבֶט,
קְלִפָּה, רֶמֶשׂ,
נִפְלָאִים מִבִּינָה.

¤ שגיא אלנקוה

קִיקְלוֹפּ.
יוֹשֵׁב
עַל הַחוֹף
וּמִתְבּוֹנֵן
בְּצִפָּרְנָיו
הַכְּסוּסוֹת
שֶׁל אַבָּא.
רוּחוֹת וְקָצָף.
מְבַקֵּשׁ – כְּמוֹ
הַיָּם בַּחֲרוֹנוֹ.
גִּגּוּן אִשִּׁי,
חֲסַר קֶצֶב,
חֲסַר צֶבַע.
שֶׁצַּעֲקָתוֹ
תִּתְפּוֹרֵר
לְאֵינְסְפּוֹ נְקֻדּוֹת
זְעִירוֹת.
לִקְפֹּא בַּזְּמַן,
לְגַל גָּדוֹל,
שֶׁנָּע בְּשַׁבְּרִיר
שְׁנִיָּה
כִּבְמֵאָה מֵאוֹת שֶׁל
יוֹבְלִים.
לְהַשְׁקִיט מְעַט
אֶת כַּעֲסוֹ.

¤ דוד ניאו בוחבוט

פּוֹתֵחַ לְנַפְשִׁי אֶת דֶּלֶת
הַדְּבָרִים, עַתָּה נִגְעֶלֶת
עַיִן נְבוֹכָה אֶל מוּל
הַדֶּלֶת, עֲלוּמַת מַנְעוּל
נִשְׁתֶּלֶת בְּמַרְאֶה נוֹשָׁן –
הָעַיִן מִתְפַּלֶּשֶׁת שָׁם.

בַּעֲלוּמַת מַנְעוּל, בַּתֶּקַע
רְטָטִים כְּמוּסִים לְפֶתַע
מִשְׁתַּחֲלִים אֶל הַפִּתְחִים
הַמוּבָסִים, הַחֲרוּכִים
וְרַק נוֹזֵל רִירִי נִסְחָף
בְּנָתִיב בָּלוּם לִקְרַאת הַסַּף

עַיִן תַּחַת עַיִן תַּחַת יֶלֶד מְמֻגָּף.

פְּתוּחָה נַפְשִׁי לִקְרַאת מַנְעוּל
אַךְ מַשֶּׁהוּ נוֹתֵר כָּבוּל
בִּפְנֵי כָּל הַדְּבָרִים, אֵין־מֶרֶד
לִפְגֹּשׁ בָּהּ אֶת עַצְמִי כְּיֶלֶד
כִּי מַשֶּׁהוּ נוֹתֵר כָּבוּל
בִּמְבוּכַת־אֲנִי נִפְתֶּלֶת,
בְּהִפָּתְחִי הִיא כְּבָר נִגְעֶלֶת
בִּמְצוּקָתָהּ מִפְּנֵי הַגְּבוּל.

עַיִן תַּחַת עַיִן תַּחַת יֶלֶד שׁוֹר בָּתוּל.

אִם אֵין מַבָּט לָתֵת הַחוּצָה
אֶתֵּן מַבָּט לְהִשָּׁאֵר.
יַעַן הָאֶצְבַּע – כֹּה נָעוּץ בָּהּ –
אִוּוּי לְדָם חָרוּץ וָעֵר.
כִּסּוּף צוֹנֵן לְאֵשׁ – לָחוּץ בָּהּ –
זִקְפַּת־אֱמֶת לִקְרַאת עוֹלָם
לִהְיוֹת בּוֹ יֶלֶד, אַךְ נִבְלַם

כָּל הַשָּׁשׁוֹן – נִפְתַּע תּוֹחֶלֶת
וְנֶעֱזָב, נִזְנַח הַיֶּלֶד,
עָקוּד לְמוּל רְאִי מֶשְׁלָם.

מִן הַתּוֹחֶלֶת הוּא יֹאַשׁ
כִּי אָז נִבְרָא יֶלֶד חָדָשׁ –
עַיִן תַּחַת עַיִן תַּחַת יֶלֶד מְרֻטָּשׁ.

הָעַיִן בְּעַצְמָהּ חוֹצָה
אֶת גְּבוּל הַדֶּלֶת, רְצוּצָה
פּוֹחַתַת צֹהַר לִקְרַאת סֹהַר
בְּבֵיתִי פְּרוּצָה, נִגְעֶלֶת;
בִּכְלוּבָהּ עֲמוּם הַזֹּהַר
שֶׁל הָעַיִן, יְפַת־תֹּאַר
נָפֶשׁ־יֶלֶד מִתְחַסֶּלֶת
אֲרוּרַת־אֵינְסוֹף, מֻבְטֶלֶת.

עַיִן תַּחַת עַיִן תַּחַת יֶלֶד מִתְחַסֶּלֶת.

קוּם יַלְדִּי וּפְתַח הַדֶּלֶת;
עַצְמְךָ־בִּי פְּגֹשׁ בֶּן־חֶלֶד.
עַצְמְךָ־בִּי פְּגֹשׁ אֵין־יֶלֶד.
קוּם רִבּוֹן, עֲזֹב תּוֹחֶלֶת.

¤ דוד ניאו בוחבוט

.1
הָאֵם מַצְחִינָה
בִּגְוִיָּתָהּ אֶת הַשְּׁכוּנָה.
זַרְזִיפֵי מֶתָדוֹן
עֲרוּפִים מִשּׁוּלֵי תַּחְתּוֹנָהּ.
אֶמֹץ נָא לִי מַשְׁקֶה
מֵחֲלִיטוּת גְּרוֹנָהּ.

שֶׁתִּכְלֶה אֵם בְּאַחַת
עַל כִּי לֹא נִכְלְמָה.
אֵפוֹא תִּתְסֹס בִּסְרִיחַת
גְּוִיָּתָהּ בְּעַצְמָהּ.
אֵם תִּגְסֹס לְרַוְחַת
בֶּן־שִׁירַת מַשְׁטֵמָה.

.2
הִיא
יַנְקוּת הַמָּוֶת לְלֹא מָוֶת.

הִיא
מָוֶת הַיַּנְקוּת לְלֹא יַנְקוּת.

.3
הִיא עוֹד תָּשׁוּב (גְּוִיַּת אִמִּי) מְאֻפֶּרֶת
וּזְנוּתִית, גְּוִיַּת אִמִּי עוֹד תָּשׁוּב.

הִיא עוֹד תָּשׁוּב (בְּשׂוֹרַת דָּמִי) מְבֻזֶּרֶת
וַאֲסוֹנִית, גְּוִיַּת אִמִּי עוֹד תָּשׁוּב.

הִיא עוֹד תָּשׁוּב עַל בִּרְכָּיהָ, סוֹרֶרֶת
וַחֲרוּפָה כְּמוֹ שֶׁתֶן עָלוּב

אֲשֶׁר זָב מִגְּוִיָּה מְחוֹרֶרֶת –
שְׁפְרִיץ מֶתָדוֹן מִן הַשַּׁד הֶחָלוּב.

עליית המלכות: לקראת היררכיה של איברים פנימיים

נמרוד ברקו

רוּדוֹלְף־מֵעַיִם,
קַארְל־מֵעַיִם,
הָסִירוּ אֶת מוֹרְאוֹת־הָעוֹפוֹת־הַזֶּה!
הָסִירוּ אֶת זְמוֹרוֹת־הַנּוֹצוֹת־הַזֶּה!

זֶפֶק־זֶפֶק בַּמִּקְפָּאָה
מוֹף־מֵעַיִם בַּמִּקְפָּאָה
בַּמְּכָל רְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג – רוּחַ־קְצוֹת
בַּמְּכָל רְקִיעִים וּמַלְאֲכֵי־חַלְחָלָה – רְפָאוֹת־קְנָאוֹת
טֶרֶם־בַּמְּכָל טֶרֶם־הִתְהַוָּה – הַאִם בַּמְּכָל־טֶרֶם־הִתְהַוָּה:

הַאִם זֶה הַנִּסּוּי הָיָה? הֶחְטִיא.
הַאִם זֶה הַנִּסּוּי הֶכְלַל־מָה? הִקְפִּיד.
יָדַיִם־נִסּוּי בַּ־הוּאַר־נִסּוּי – עַל־כֵּן יָדַיִם־נִסּוּי בַּ־הוּבַס־נִסּוּי;

בַּמְּכָל רְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג – רוּחַ־קְצוֹת
זֶפֶק־זֶפֶק בַּמִּקְפָּאָה
מוֹף־מֵעַיִם בַּמִּקְפָּאָה

בַּחוּר לִמְכַל־הָרְקִיעִים בְּדִמְמַת־נְצָחִים־וּנְצָחִים עָמְדוּ כְּפוּפֵי־גְּהוּרֵי
גַּפַּיִם־יָאשָׁה
גַּפַּיִם־אַבְרָהָם וְגַפַּיִם־רוּדוֹלְף הֵטִיל־פָּנָיו־רֵיקָם
אֲשֶׁר לְגַפַּיִם־רוּדוֹלְף הוּא הָיָה רָחוֹק מִגַּפָּיו־לֶאֱחֹז
וְעַל־כֵּן גַּפַּיִם־יַעֲקֹב הוּטַל בְּגִיגִית בִּידֵי גַּפַּיִם־טוֹד
וְעַל־כֵּן גַּפַּיִם־גֹּדֶשׁ בְּגֹדֶשׁ־שֵׁם־נִתְעָב בַּכְּפוֹר, בַּחוּץ –

זֶפֶק־זֶפֶק בַּמִּקְפָּאָה
מוֹף־מֵעַיִם בַּמִּקְפָּאָה

בַּמְּכָל רְקִיעִים וְאוֹצְרוֹת־שֶׁלֶג – רוּחַ־קְצוֹת
אֵוֶה־מֵעַיִם,
אָלֶכְּסַנְדֶּר־מֵעַיִם,
ד"ר מְרוּגוֹבְסְקִי־עוֹף –

אַרְכֶּבוֹת־מְחוֹשִׁים בְּגִיגִית־כְּנָפַיִם וְאַרְכֶּבוֹת־מְחוֹשִׁים בְּצֵל־הָעַיִן
וְאַרְכֶּבוֹת־גִּיגִית בִּמְחוֹשֵׁי־עַפְעַפַּיִם וּמְדוֹכֵי־סֶמָא לִפְנֵי־כָּל־רֹאשׁ:

מַה נַּעֲשִׂים בְּעֵינַיִם צְבָחוֹת?
מַה נַּעֲשִׂים בְּגַפַּיִם צְבָחוֹת?
מַה נַּעֲשִׂים בְּגֶזַע־הַמֹּחַ צְבָחוֹת?

צְבָחוֹת מִן הַחוּץ לָעֵינַיִם וּצְבָחוֹת מֵעַל הַגַּפַּיִם –
צְבָחוֹת מִן הַחוּץ לְגֶזַע־הַמֹּחַ וּצְבָחוֹת בְּלִשּׁוֹן־הָאוּנָה־הָעָרְפִּית –
צַבְחוֹת־זַרְחָן בְּעוֹר־זַרְחָן;
אַבְרָהָם־מֵעַיִם־זַרְחָן
תְּהִלָּה־מֵעַיִם־זַרְחָן
אַרְכֶּבוֹת־אַבְרָהָם־מֵעַיִם־זַרְחָן –

לַךְ־זֶפֶק בַּמִּקְפָּאָה
לַךְ־מֵעַיִם בַּמִּקְפָּאָה

עָמְדוּ בַּכְּפוֹר מְנַיִן עָלְתָה זַעֲקַת־הָמוּ־מֵעָיו –
עָמְדוּ בַּכְּפוֹר וְלֹא עָמְדוּ בְּמוֹף־כָּל־קְרָבָיו –
עָמְדוּ בַּכְּפוֹר אֵינָם בַּכְּפוֹר מֵאָז.

אֵיבָרִים
ספיר יונס

יוֹצְאוֹת מִן הַכָּתֵף וְנִמְשָׁכוֹת עַד קְצוֹת הָאֶצְבָּעוֹת. הָאֵיבָרִים
הַכּוֹתְבוֹת שֶׁל הַצְּמָחִים אֵינָן כּוֹתְבוֹת
הֵן עֲסוּקוֹת בִּנְשִׁימָה שְׁעִירָה. כָּל יְחִידַת זְמַן גְּדֵלוֹת לְכִוּוּן הָאוֹר
מְשַׁרְטְטוֹת עַל דַּף אֲוִיר מִבְנֶה מֶכָּר
הַמְנַסֶּה לִחְיוֹת. הָאֵיבָרִים מִתְדַּיְּנוֹת בְּתוֹךְ תָּאֵיהֶן אִם לְהוֹסִיף עוֹד
עֲלֵה כּוֹתֶרֶת אוֹ עָלֶה יָרֹק
מְלַטְּפוֹת תַּהֲלִיכִים בִּתְנוּעָה זוֹחֶלֶת, מְבַקְּשׁוֹת לַחֲזוֹת בְּנִצָּן נִצָּל אוֹ
נִדּוֹן לִכְלָיוֹת. מְנַסּוֹת לְהַגִּיעַ אֵלֶיךָ וְאָז
יוֹצְאוֹת מִן הַכָּתֵף וְנִמְשָׁכוֹת עַד קְצוֹת הָאֶצְבָּעוֹת. הָאֵיבָרִים
הַכּוֹתְבוֹת שֶׁל הַצְּמָחִים אֵינָן כּוֹתְבוֹת
הֵן עֲסוּקוֹת בִּנְשִׁימָה שְׁעִירָה. כָּל יְחִידַת זְמַן גְּדֵלוֹת לְכִוּוּן הָאוֹר
מְשַׁרְטְטוֹת עַל דַּף אֲוִיר מִבְנֶה מֶכָּר
הַמְנַסֶּה לִחְיוֹת. הָאֵיבָרִים מִתְדַּיְּנוֹת בְּתוֹךְ תָּאֵיהֶן אִם לְהוֹסִיף עוֹד
עֲלֵה כּוֹתֶרֶת אוֹ עָלֶה יָרֹק
מְלַטְּפוֹת תַּהֲלִיכִים בִּתְנוּעָה זוֹחֶלֶת, מְבַקְּשׁוֹת לַחֲזוֹת בְּנִצָּן נִצָּל אוֹ
נִדּוֹן לִכְלָיוֹת. מְנַסּוֹת לְהַגִּיעַ אֵלֶיךָ וְאָז

¤
רומי פלדי

כְּמוֹ שֶׁנִּדְּמָה לִי, אוּלַי בְּעֶצֶם סַהַר הוּא
חָתוּל הוּא
חֲצָפָה שֶׁל הַחשֶׁךְ,
אוּלַי נִרְאָתָה לִי סוּפֶּרְנוֹבָה,
הֻגְשְׁמָה לִי בַּחֲתָךְ כְּמוֹ פּוֹלִידִין,
אוּלַי דִּמַּמְתִּי יוֹתֵר מִדַּי?
אוּלַי הַסַּהַר הַפָּעוּר כְּמוֹ בָּשָׂר חָשׂוּף?

חָתוּל עוֹמֵד עַל זוּג רַגְלַיִם
וְרוֹצֶה לָגַעַת בֶּחָלָב.
אֲבָל אֵין לוֹ רַגְלַיִם,
וְגַם אֵין חָלָב,
וְנִגַּר לִי פִּתְאֹם הַכְּאֵב
לְאָן אַתָּה הוֹלֵךְ? אֶל מִי אַתָּה נִשְׁפָּךְ?

תִּזְחַל אֵלַי חֲתַלְתּוּל.
בּוֹא אֵלַי וְנִתְלַטֵּף.
אֲבָל לְאָן אַתָּה נִשְׁפָּךְ חָתוּל?
מוּל מִי הַשֶּׁטֶף מִתְקַצֵּף?

גּוּר עָמַד עִם הַגַּב אֶל הַקִּיר
וְסָפַר עַד עֶשֶׂר,
וְנָשַׁם כְּמוֹ שֶׁאָמוּר הָיָה לִנְשֹׁם,
וְאָכַל מַה שֶׁאָכַל וְשָׁבַע,
וְשָׁתָה מַה שֶׁשָּׁתָה וְרָוָה,
וְצִנַּת הַבִּטּוֹן כָּוְתָה אֶת הָעוֹר,
וַעֲדַיִן עָמַד וְעָשָׂה אֶת הַ'מִּיָּאוּ'
לְאֹרֶךְ כָּל הַלַּיְלָה.

שעות הבוקר

נדב נוימן

"יְקִיצָה הִיא צְנִיחָה מֵחֲלוֹם"
- תומס טראנסטרומר

שְׁעוֹת הַבֹּקֶר הֵן שֶׁקֶט צָהֹב
מֵעַל הָרַעַשׁ הַלָּבָן שֶׁל הַלַּיְלָה.
הַשַּׁחַר הָעוֹלֶה מֵמֵס עוֹלָם לְעוֹלָם
וְהַיּוֹם הַמִּתְבַּשֵּׁל מַעֲלֶה צְהַבְהַבּוּת חֲמוּצָה
מִתְּמִסַּת הַלֹּבָן הַלֵּילִי.
וּבַבֹּקֶר יֶשְׁנָהּ הִתְיַשְּׁבוּת עַל כֶּרְסָה,
וְהִתְפָּרְקוּת גִּידִים וּסְחוּסִים וַעֲצָמוֹת מִסַּרְגֵּלִיּוּת הַלַּיְלָה
אֲשֶׁר מוֹדֵד אֶת הַמֶּרְחָק מִיֵּשׁ לְאַיִן,
וּבַיּוֹם הָעוֹלֶה מֶגֶשׁ חֶשְׁבּוֹן:
כָּךְ וְכָךְ מָנָה זוֹ, כָּךְ וְכָךְ מָנָה זוֹ.
עַל הַטִּיפּ אֵין מִתְוַכְּחִים בְּשָׁעָה מֻקְדֶּמֶת שֶׁכָּזוֹ,
יָדוּעַ לַכֹּל שֶׁהוּא יִשָּׁלֵם.
וּבַבֹּקֶר יֶשְׁנָהּ רְתִיחָה שֶׁל מַיִם בִּכְלִי קִבּוּל מֻגְדָּר,
לְהוֹצִיא מִכְּלַל אֶפְשָׁרוּת רְתִיחָה רַבָּתִּי,
וּצְלִיל מְזִיגָה,
הַצְּלִיל הַיָּפֶה בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם בְּרֶגַע זֶה;
הַתְּעוּזָה שֶׁבַּהֲכָלַת הִצְטַלְּלוּת כָּזוֹ מִכְּלִי קִבּוּל לִכְלִי קִבּוּל,
הַהִתְמַזְּגוּת הַקְּדוֹשָׁה בֵּין עוֹלָמוֹת,
אֶל חֶדֶר שְׁלֹשִׁים מֶטֶר רָבוּעַ.
אֵין זֶה יוֹצֵא מִגֶּדֶר הָרָגִיל.
גַּם צִיּוּץ הַצִּפֳּרִים עִם בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ,
אֵינוֹ קַיָּם בַּשֶּׁמֶשׁ וְלֹא בַּצִּפֳּרִים,
רַק בַּצִּיּוּץ,
מַרְהִיב עֹז.
עַזּוּת הַמֵּצַח שֶׁל הַקּוֹל לְהִדָּמוֹת לְצִיּוּץ.
הַחֻצְפָּה שֶׁל הַקָּם לְהִדָּמוֹת לָעֵר

שיר הכוכבים המתנגשים

נדב נוימן

אַתָּה לְעוֹלָם לֹא לְבַד. לֹא בֶּאֱמֶת
הַכֹּל חוֹבֵר
זוֹ הַסִּבָּה שֶׁיֶּשְׁנָם דְּבָרִים
מִשְׁתַּקְּפִים בִּשְׁלוּלִיּוֹת וְנִטָּוִים בְּקוּר
נִדְרָכִים בְּיָרֹק תַּחַת רַגְלֵי אֲהוּבָתְךָ
שֶׁפּוֹסַעַת מִבַּעַד לַבִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי
הַמֶּרְחָק הָאֵינְסוֹפִי בֵּין מַה שֶּׁעוֹשֶׂה אוֹתְךָ
אַתָּה
לַגּוּף הַמִּתְקָרֵב
רְאֵה אֶת הַפַּרוּד נָמוֹג
הָאֵיבָרִים הַנִּחְמִים
יַרְגִּזִים שָׁרִים מִמַּעַל
אֶת שִׁיר הַכּוֹכָבִים הַמִּתְנַגְּשִׁים
וְהַדְּבָרִים הַנּוֹצְרִים

תל אביב

ג'רמי פוגל

רְחוֹבוֹת תֵּל אָבִיב מַזְכִּירִים לִי אֶת תֵּל אָבִיב
אָלֶנְבִּי מַזְכִּיר לִי אֶת אָלֶנְבִּי
יְהוּדָה הַלֵּוִי מַזְכִּיר לִי אֶת יְהוּדָה הַלֵּוִי
גְּאֻלָּה אֶת גְּאֻלָּה
בַּר יוֹחַאי מַזְכִּיר לִי אֶת בַּר יוֹחַאי
אֲנִי הוֹלֵךְ בִּרְחוֹבוֹת תֵּל אָבִיב וְנִזְכָּר בְּתֵל אָבִיב
אֲנִי הוֹלֵךְ בְּתֵל אָבִיב שֶׁבְּתוֹךְ תֵּל אָבִיב
יֵשׁ תֵּל אָבִיב
וְיֵשׁ תֵּל אָבִיב שֶׁבְּתוֹךְ תֵּל אָבִיב
בְּתֵל אָבִיב שֶׁבְּתוֹךְ תֵּל אָבִיב
הַמַּיִם הַכְּבֵדִים מְרוֹמְמִים אֶת הָרוּחַ וּמוֹרִידִים לַפַּרְדֵּס
וְאָנוּ זוֹכְרוֹת בַּשֵּׁרוּתִים אֶת הַשּׁוֹאָה עִם הֶעָרַת שׁוּלַיִם
וְשׁוּם דָּבָר לֹא כָּחֹל כְּמוֹ הַקַּיִץ
וְשׁוּם דָּבָר לֹא לָבָן כְּמוֹ הַסְּתָו
וְדוֹר שֵׁנִי בַּחֹרֶף הוֹפֵךְ לְדוֹר רִאשׁוֹן בָּאָבִיב
בְּתֵל אָבִיב שֶׁבְּתוֹךְ תֵּל אָבִיב
תֵּל אָבִיב שֶׁבְּסוֹד תֵּל אָבִיב
אֲנִי הוֹלֵךְ בְּתֵל אָבִיב
וּמִתְגַּעְגֵּעַ לְתֵל אָבִיב
תֵּל אָבִיב שֶׁבְּתוֹךְ תֵּל אָבִיב
תֵּל אָבִיב שֶׁבְּסוֹד תֵּל אָבִיב
בְּתֵל אָבִיב שֶׁבְּסוֹד תֵּל אָבִיב
שָׂדִים שֶׁלֹּא נִרְאוּ בַּקַּיִץ צוֹמְחִים בַּסְּתָו
עַל סַפַּת חֹרֶף כְּחֻלָּה בַּבְּרִית שֶׁל אָבִיב
בָּהּ הָאַהֲבָה שֶׁלִּי אֶת תֵּל אָבִיב הִיא הִיא הָאַהֲבָה שֶׁל תֵּל אָבִיב אֶת עַצְמָהּ
וְהַזִּכָּרוֹן שֶׁלִּי אוֹתָהּ הוּא הוּא הַזִּכָּרוֹן שֶׁל תֵּל אָבִיב אוֹתִי
אֶת הָעֲרָבִים שֶׁלִּי שֶׁהֻקְדְּשׁוּ לָהּ
הָעֲרָבִים שֶׁלָּהּ שֶׁהֻקְדְּשׁוּ לִי
אֶת הָרֶגַע בְּבַעֲלֵי הַמְּלָאכָה
אֶת מַה שֶּׁאָסוּר לְסַפֵּר עַל שְׁדֵרוֹת רוֹטְשִׁילְד
אֶת הַסּוֹדוֹת שֶׁל קִישׁוֹן לֶוִינְסְקִי
אֶת שַׁלְוָתוֹ שֶׁל בַּר יוֹחַאי
וְהַהֲבָנָה שֶׁאָסוּר לִשְׁכֹּחַ אוֹתָךְ תֵּל אָבִיב

כְּמוֹ שֶׁאַתְּ עַכְשָׁו תֵּל אָבִיב
בַּנֵּצַח שֶׁל הָרֶגַע הַנּוֹכְחִי
לִי תָּמִיד הָיֵית
גַּם אִם לֹא תִּהְיִי
גַּם אִם לֹא אֶהְיֶה
לָנֶצַח אֲנִי בָּךְ
אָז תִּהְיִי גַּם אַחֲרַי
אֶת רְחוֹבוֹתַיִךְ אֲנִי מְבַקֵּשׁ
שֶׁיִּקְבְּרוּ אוֹתִי בְּיָם גְּאֻלָּה
בְּעוֹדֵךְ בְּמֵיטָבֵךְ
בְּעוֹד רְחוֹבוֹתַיִךְ בְּמֵיטָבָם
אֲנִי הוֹלֵךְ בִּרְחוֹבוֹת תֵּל אָבִיב וּמִתְגַּעְגֵּעַ לְתֵל אָבִיב
אֲנִי הוֹלֵךְ בְּתֵל אָבִיב וְזוֹכֵר אֶת תֵּל אָבִיב
וּבְסוֹד תֵּל אָבִיב אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִתֵּל אָבִיב
תַּמְשִׁיכִי תֵּל אָבִיב גַּם אַחֲרַי
רְחוֹבוֹתַיִךְ תֵּל אָבִיב מַזְכִּירִים לִי אוֹתָךְ
תִּזְכְּרִי גַּם אוֹתִי
פַּעַם בְּאָלֶנְבִּי אַחַד הָעָם
אָמַרְתִּ לִי בָּרוּךְ הַבָּא

حق یہ ہے کہ بے چشمۂ حیواں ہے یہ ظلمات!

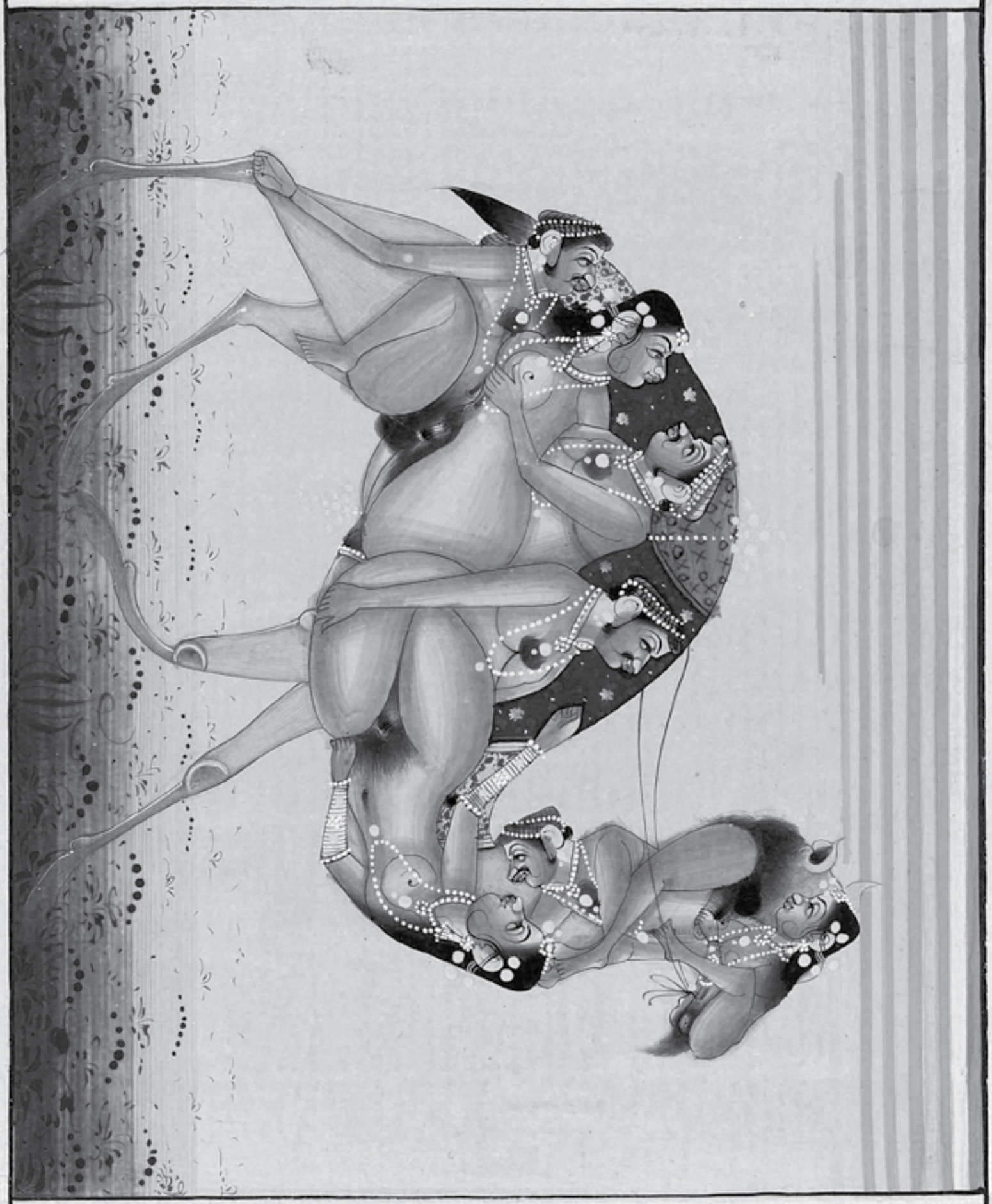

وہ قوم کہ فیضانِ سماوی سے ہو محروم

עד כדי כך

עודד וייס

נִגּוֹחוּת מְרֻחֶקֶת מַתְחִילָה לְפַעְפֵּעַ
בִּנְחִילֵי־עַקְרַבִּים מְהֻסָּסִים
הָאֲבָנִים קָרוֹת וְהַקַּרְקַע לֶחָה
וְהַיָּדַיִם חָשׁוֹת בְּמַחְתִּית הַכִּיסִים

וְהַמַּיִם שְׁקַטִּים וְהָעִיר מְרַשְׁרֶשֶׁת
וְדָבָר עַל דָּבָר כְּבָר מֻנָּח
וְהָעֵצִים מְדַבְּרִים וְהָרוּחַ שׁוֹרֶקֶת
שֶׁזֶּה עַד כְּדֵי כָּךְ

וּבָאֹזֶן נִמְסַר לוֹ אַט־אַט בְּלִי שׁוּמֵעַ
צִקְצוּקוֹ הַפָּרִיךְ שֶׁל מַגָּף
וְהַקַּרְקַע נִכְבֶּשֶׁת בְּאַלְפֵי קַרְנַפִּים
וְהַסֶּכֶר קוֹרֵס וְנִסְחָף

וְהַחשֶׁךְ נָמֵס מִשּׁוּלֵי הַמִּתְחָם
וּמַשְׁאִיר מִשְׁקָע מְזֻכָּך
וּלְרֶגַע נִדְמֶה שֶׁבִּגְלַל אוֹ לַמְרוֹת
זֶה עַד כְּדֵי כָּךְ

וְאֶפְשָׁר שֶׁמִּכָּאן אִי אֶפְשָׁר כְּבָר לִפְדּוֹת
חֶזְיוֹנוֹת עַל מַבּוּל אוֹ עַל קֶשֶׁת
וּכְרֶמֶשׁ הַתָּר בְּרִגְשָׁה בַּשָּׂדוֹת
לֹא נוֹתַר לָנוּ אֶלָּא לָגֶשֶׁת

וּבְהִתְלַהֲבוּת מְחֻדֶּשֶׁת וּבְחֶדְוַת שַׁעֲשׁוּעַ
לִפְתֹּחַ אֶת כָּל הַתְּרִיסִים
וְלִצְפּוֹת בְּעַצְמֵנוּ בָּאוֹר הַבָּהִיר
וְלִרְאוֹת כַּמָּה אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים

וְגַם כְּשֶׁנָּגִיחַ לְרֶגַע הַבָּא
הַלֵּב יִתְרַחֵב אוֹ יִשְׁכַּח
שֶׁזֶּה זֶה כִּי זֶה זֶה וְזֶה כָּל־כָּךְ לְגַמְרֵי
עַד כְּדֵי כָּךְ

50/76

¤

מעיין קרשן

לֹא עָלַי הָעִנְיָן לְהַכְרִיעַ
אָז אֲנִי אֵינֶנִּי חָשָׁה לְהַשְׁמִיעַ וְאֵינֶנִּי יוֹצֵאת לְיַצֵּר
כִּי אִם מִשְׁתַּכְשֶׁכֶת בִּזְהַב חֶמְדַּת־בֹּקֶר
וּמִתְפַּקְּחִים פֹּארוֹת חוּשַׁי
לְהֶזּוֹן מֵרְחָשֶׁיהָ אוֹתוֹת
בְּנֵי־גַּלִּים וְאַדְוֹוֹת־חֵן
שׁוּט יְשׁוּטוּן לִשְׁפָתֶיהָ הֵן גְּדוֹת הַתְּנוּפָה וּמִשָּׁם אֶל
דַּעְתִּי יְשׁוּבוּן וַאֲנִי מְצַחֶקֶת
וְהַנִּתְפָּשׂ מִשְׁתַּנֶּה כְּיִפְעַת־קָלַיְדוֹסְקוֹפּ מֵרֶגַע אֶל רֶגַע
אֵין אֲנִי תּוֹפֶסֶת אֶת הָרְגָעִים כִּי בְּנֵי־חֹרִין
הֵמָּה וְשׁוֹחֲקִים עִמִּי עַד לִמְאוֹד
צוֹלְלִים בְּמִקְסְמֵי־פֶּרֶא אֶל מַטָּה וְעוֹלִים
כְּדוֹלְפִינִים אֶל מַעְלָה
וְחוּץ לְחֶמְדָּתִי זוֹ רָחָב הַיּוֹם וַעֲטוּר
זִמְרַת־חֲרָקִים וְלֹבָן לְטִיפַת־עוֹלָם
עַל לֶחְיִי כְּכוֹכַב־חַמָּה אַדִּיר הַנּוֹשֵׁק
חַמָּנִיָּה קְטַנָּה אַחַת – יְחִידָתוֹ
אֲנִי.

51/76

¤ סער יכין

כֵּיצַד צוֹלְחִים אֶת הַנָּהָר
כְּשֶׁאַתָּה כְּבָר עַל הַגְּדָה הַנֶּחְשֶׁקֶת
וְאַתָּה כְּבָר שְׁתֵּי גְּדוֹתָיו
וְגַם הַצְּלִיחָה עַצְמָהּ?

כֵּיצַד תִּתְלֶה גֶּשֶׁר בֵּין לִבְּךָ לְלִבָּךְ?

אֵיךְ תַּשִּׁיק מַעְבֶּרֶת שֶׁחַרְטוֹמָהּ הוּא אַתָּה
וְאַף יַרְכָתֶיהָ אַתָּה וְסִפּוּנָהּ, וְאַף
הַשָּׁמַיִם מֵעָלֶיהָ וְצִפּוֹר וּמְעוּפָהּ וְזִמְרָתָהּ
אוֹתָהּ תָּשִׁיר כְּשֶׁתַּפְלִיג עִם הָרוּחוֹת בְּקִרְבָּךְ
בְּאוֹקְיָנוֹס קָטָן מִדִּמְעָה, שֶׁאוֹתָהּ הָרוּחַ נִקְזָה,
שֶׁעַל קַרְקָעִיתוֹ תְּבוֹסֵס, בְּאַמְתַּחְתְּךָ נוֹשֵׂא גְּדָה
תְּשׁוּרָה לַגָּדָה הַשֶּׁנְיָה, שֶׁנֶּחְשַׂפְתָּ כְּשֶׁנִּהְרַךְ
מִתְקַפֵּל כְּמוֹ הַפְּתִיל שֶׁל נַפְשְׁךָ
שֶׁהֻטְבַּל בַּסְעָרָה וְכָבָה, שֶׁזּוּר בִּסְלִיל עַצְמְךָ
שֶׁסִּלְסַלְתָּ כְּסֶרֶט לְקַשֵּׁט אֶת מַתְּנָתְךָ, בּוֹ אַתָּה נָעוּץ
כְּכַרְטִיס בְּרָכָה, וּבְשוֹרָתְךָ:

אֶל הַנָּהָר יָרַדְתִּי לַחֲצוֹת אֶת הַמַּיִם הַטּוֹבִים
וְנִסְחַפְתִּי וְנִמְשֵׁיתִי וְהֻנְשַׁמְתִּי וְהֻחְיֵיתִי אֶת כָּל הַחוֹפִים
שֶׁלְּמִבְטַחָם טָבַעְתִּי,
שֶׁאֶת מְצוּלוֹתֵיהֶם צָלַחְתִּי,
וַאֲנִי הַזֶּרֶם שֶׁבִּקַּשְׁתִּי לַחֲצוֹת –
נָהָר חֲסַר גָּדוֹת, לְלֹא מַיִם וּלְלֹא מְחִצּוֹת.

קצוות עמנואל יצחק לוי

הַאִם אֶפְשָׁר שֶׁאֶהְיֶה קָרוֹב אֵלַיִךְ
יוֹתֵר מִשֶּׁאֲנִי קָרוֹב לְבָכִי
כְּשֶׁהַזָּמָר שָׁר וּבְכָל זֹאת
אַתְּ מִסְתַּכֶּלֶת בְּעֵינַי
כְּאִלּוּ הֵן מְקוֹר הַמּוּזִיקָה.

בין האור ובין האור עמנואל יצחק לוי

וְאַף שֶׁעֵינַיִךְ עֲצוּמוֹת
מֵאֵימַת הַסּוּפָה הַמַּקְרֶנֶת, עֲדַיִן גּוֹנֵי הַסֶּרֶט מְלַטְּפִים אֶת
פָּנַיִךְ בְּהֶבְזֵקֵי אוֹרוֹת
וְרִיצַת הָאוֹר שֶׁלּוֹ הִיא הַנַּיָּחוּת שֶׁלְּךָ
אוֹתָהּ מְהִירוּת עַצְמָהּ
בְּכָל זֹאת אַתֶּם נוֹגְעִים זֶה לָזֶה.

הַנְּחָלִים הַזּוֹרְמִים מֵחַרְצָבוֹת הַמָּסָךְ
אֶל עֵינֵי יַעַר הַגֶּשֶׁם שֶׁלְּךָ
אֶל לִבִּי
וְשָׁם נֶאֱצָרִים כְּמֵי תְּהוֹם
בְּלִי יָם לְקַוּוֹת אֵלָיו.

וּמֵהַצַּד הַמּוּאָר שֶׁל עַפְעַפֶּךָ
אֲנִי כָּמֵהַּ אֶל הָעַלְטָה שֶׁלְּךָ
אֵיךְ יִתָּכֵן שֶׁעֵינַיִם עֲצוּמוֹת יָפוֹת כָּל כָּךְ.

עכשיו אהובתי,

נח אנגלהרד

עַכְשָׁו אֲהוּבָתִי, אֲנִי עוֹצֵר בִּכְתִיבָתִי
כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחַיַּי.

ועדיין הראשונה להעיד

נח אנגלהרד

אֵין אֲוִיר רָצִיתִי לְהַגִּיד
אֲבָל אֵין אֲוִיר אֲנִי רוֹעֵד
אֵיךְ תָּמִיד רָצִיתִי לְהַתְמִיד
אֲבָל אֵיךְ תָּמִיד אֲנִי חָרֵד
בְּתוֹךְ יָם רָצִיתִי לְהַפְחִיד
אֲבָל בְּתוֹךְ יָם אֲנִי גַּם אוֹבֵד
כְּלוֹמַר בְּיָדִיךְ לְהַרְקִיד
כְּלוֹמַר בְּיָדַיִךְ אֲנִי לוֹכֵד
רַק אֲהוּבָתִי רָצִיתִי לְהַטְרִיד
אֲבָל רַק לְעַצְמִי אֲנִי מוֹקֵד
אֱלֹהִים אֲנִי פָּחֵטִי לְהַחְרִיד
אֵיךְ אֱלֹהַי עוֹדֶנִּי עוֹמֵד
וּכְשֶׁשַּׁבְתִּי הַבַּיְתָה לְהַקְפִּיד
אֵיךְ כְּשֶׁשַּׁבְתִּי הַבַּיְתָה אֲנִי מוֹעֵד
אֶפְלוּ בִּלְחִישָׁה לֹא לְהַגִּיד
אֵיךְ אֶפְלוּ בִּלְחִישָׁה אֲנִי נוֹגֵד
וַעֲדַיִן אֵינֶנּוּ שָׁם לֶעָתִיד
וַעֲדַיִן אֵינֶנּוּ שָׁם אֲנִי אוֹהֵב
וַעֲדַיִן רֵיחַ גּוּפֶךָ לְתָמִיד
וַעֲדַיִן רֵיחַ גּוּפֶךָ אֲנִי עוֹנֵד
וַעֲדַיִן הָרִאשׁוֹנָה לְהָעִיד
וַעֲדַיִן הָרִאשׁוֹנָה אֲנִי כּוֹאֵב
וַעֲדַיִן הִשַּׁהֲרוּתָהּ לְהָשִׁיב
וַעֲדַיִן הִשַּׁהֲרוּתָהּ אֲנִי צָרֵד

שפתפילה

יערי שלם

צָרִיךְ הָיָה שֶׁהַשְּׂפָתַיִם
יִתְפַּלְּלוּ אֶל הַשְּׂפָתַיִם
שֶׁיִּתְפַּלְּלוּ עֲלֵיהֶן

צָרִיךְ הָיָה שֶׁהַשְּׂפָתַיִם
יִתְפַּלְּלוּ עַל הַשְּׂפָתַיִם
שֶׁיִּתְפַּלְּלוּ אוֹתָן

צָרִיךְ הָיָה שֶׁהַשְּׂפָתַיִם
יִתְפַּלְּלוּ מֵהַשְּׂפָתַיִם
שֶׁיִּתְפַּלְּלוּ בָּהֶן

שֶׁלֹּא תִּפָּסֵק הָרוּחַ
מִמַּעַבְרֵי הַגּוּף

המילה שלא נאמרת

אמיר אשד-ליברמן

הָיָה לוֹ חָשׁוּב לְהַגִּיד לִי:

בְּכָל מִלָּה שֶׁנֶּאֱמֶרֶת
יֵשׁ עוֹד מִלָּה טְמוּנָה בְּתוֹכָהּ, שֶׁהִיא בֶּאֱמֶת
הַמִּלָּה שֶׁנֶּאֱמֶרֶת
וּבְכָל מִלָּה שֶׁהִיא בֶּאֱמֶת
הַמִּלָּה שֶׁנֶּאֱמֶרֶת
יֵשׁ עוֹד מִלָּה טְמוּנָה בְּתוֹכָהּ, שֶׁהִיא
הַמִּלָּה שֶׁלֹּא נֶאֱמָרֶת
אֲבָל נֶאֱמֶרֶת בֶּאֱמֶת
בְּכָל מִלָּה שֶׁנֶּאֱמֶרֶת.

וַאֲנִי הִסְתַּכַּלְתִּי עָלָיו
וְלֹא יָדַעְתִּי מַה לְהַגִּיד
אָז שָׁתַקְתִּי
אֶת הַמִּלָּה שֶׁלֹּא נֶאֱמֶרֶת
אֲבָל הוּא לֹא הֵבִין
וְהוּא שָׁאַל
הֲבַנְתָּ?
וְאָמַרְתִּי:
כֵּן.

לפרנק אוהרה במסיבה

רעואל שועלי

אַתָּה הוֹלֵךְ לִמְסִבָּה.
הַדִּירָה גְּדוֹלָה וְיֵשׁ בָּהּ הַרְבֵּה חֲדָרִים.
קַעֲרַת הַפּוּנְץ' בַּמֶּרְכָּז.
קַעֲרַת הַפּוּנְץ' הִיא אֱלֹהִים.

בְּחֶדֶר צְדָדִי הַבַּחוּרִים מְשׂוֹחֲחִים,
הֵם לֹא מַסְכִּימִים אֲבָל לֹא יְכוֹלִים
לְדַמְיֵן נוֹשֵׂא אַחֵר.
וַחֲבוּרָה קְטַנָּה שֶׁל צַיְּרִים –
מְדַבֵּר אִתָּם מִישֶׁהוּ יָפֶה שֶׁאַתָּה לֹא מַכִּיר,
הוּא גַּם יָפֶה וְגַם אוֹפֶה. הוּא לֹא לוֹבֵשׁ חֻלְצָה
וְיֵשׁ לוֹ קוֹל עָשִׁיר
(זֶה בַּעַל הַדִּירָה? הוּא קָשׁוּר בְּאֵיזוֹ צוּרָה).
הוּא מַצְבִּיעַ עַל צִיּוּרִים גְּדוֹלִים. הוּא אוֹמֵר
רָצִיתִי לַעֲשׂוֹת אוֹתָם גְּדוֹלִים – הַצִּיּוּרִים נוֹתְנִים...
הַהַרְגָּשָׁה...
מָה אַתָּה חוֹשֵׁב עַל צִיּוּרִים גְּדוֹלִים?
הַצִּיּוּרִים נוֹתְנִים לְךָ תְּחוּשָׁה.

אַתָּה הוֹלֵךְ לְמַלֵּא אֶת הַכּוֹס וְחוֹזֵר.
הַסֵּפֶל חַם. אַתָּה מְקָרֵר,
נוֹשֵׁף וּפִתְאֹם מַבִּיט,
מַצְחִיק, הַמֶּחֱוָה הִתְיַשְּׁנָה
שָׁנִים רַבּוֹת בְּרוֹמָנִים, עַד שֶׁהַקּוֹלְנוֹעַ לָמַד
לֶאֱהֹב אֶת הַסְּלַפְּסְטִיק,
כְּשֶׁמִּמֵּילָא – מִצַּד הָאֱמֶת – הַזְּמַן כִּמְעַט עוֹמֵד
כְּלוֹמַר הַזְּמַן מֵאֵט
כְּמוֹ שֶׁהָיִיתָ יֶלֶד־מַבִּיט
בִּגְלִידֵי־הַקֶּרַח עַל הָעֲנָפִים
וְהָאוֹטוֹבּוּסִים קוֹפְצִים וְנוֹשְׁפִים.
אֵיבָר מֵאֵיבָרֶיךָ – הַזְּמַן
וְהַכֹּל הָיָה אָז חָמִים
אוֹ מַנְגִּינָה טִפְּשִׁית, יָמִים שְׁלֵמִים, בַּחַלּוֹן
נִיו יוֹרְק מְכֻסָּה שֶׁלֶג
צְמִיגֵי־מְכוֹנִיּוֹת מְפַלְּשִׁים

כְּמוֹ בַּלָּשִׁים כְּבֵדִים
חוֹשְׂפִים עֲדוּיוֹת בַּלֹּבֶן הֶחָדָשׁ;
הֲמוֹן עָלִים מֵתִים
צָהֹב, שָׁחֹר, אָדֹם חִוֵּר
כָּל צִבְעֵי הָעֵץ בַּפְּתָו
גְּרָקָבִים לְאַט בָּרֶפֶשׁ הַקַּר
רְדוּמִים כְּמוֹ חַיּוֹת נְדִירוֹת
בְּצִנְצָנוֹת שֶׁל נוֹזֵל יְרַקְרַק

וּבְחֵלֶק אַחֵר שֶׁל הַפַּארְק
יְלָדִים עוֹשִׂים מַלְאָכִים
פִּיּוֹת אַרְגָּמָן פְּעוּרִים. תִּרְאוּ אוֹתִי. עוֹלִים מֵהֶם אֵדִים.
הֵם צוֹעֲקִים. אֵלּוּ רַק אֵדִים. בָּאֲוִיר מַצְלִיפִים וְשׁוֹרְקִים
כַּדּוּרֵי שֶׁלֶג שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם אֶבֶן.
וּמִישֶׁהוּ מִתְחַבֵּא. וּמִישֶׁהוּ מְדַמֵּם.
עוֹלִים אֵדִים.
זֶה רַק הַחֹם הָאֱנוֹשִׁי:

אַתָּה חוֹשֵׁב שֶׁהַיְּלָדִים
הֵם מַה שֶּׁמָּצָאתָ אֵצֶל הָרוּסִים
הֵם הָאֲמָה הַקְּדוֹשָׁה בֶּאֱמֶת
כְּמוֹ הַצַּיָּרִים.

מנקה הרחובות הוא הרוצח

רועי כספי

אם אתם שואלים אותי הרוצח הוא מנקה הרחובות. אני שמעתי את הנרצחת בפתחו של הבניין, שמעתי את רוח חייה ניתזת יחד עם קילוחי דמה מחזה כשנרצחה וצליל עמום של ראש חובט באבן, השכם בבוקר, בשש עשרים וארבע – מי רוצח בשעת בוקר מוקדמת, רק אדם שער היה כל הלילה, או זה שבין כה וכה נמצא בזירת הפשע? מנקה הרחובות, לו פרצוף תמים של ילד אותו הברישו בשערות מטאטא יבש, פרצוף מחורץ אשמה, אני אומר לכם, לכן הוא מנקה רחובות. אבל החוקר הראשי יטען שזה לא מנקה הרחובות שרצח, הוא בכלל לא יעלה על דעתו את האפשרות שמנקה הרחובות הוא הרוצח (אני משתדל להישאר מעודכן עד כמה שאני יכול בפרטי הפרשה, אני אמנם ניזון משמועות, נכון, כמו כולם, רכילויות המגיעות אלי מכל עבר), שמטאטא כל בוקר את המדרכה הסמוכה לבניין דירתה של הנרצחת, בווסט ירוק זרחני עם הסמל הצהוב הבוהק של העירייה. אבל אתם לא שואלים אותי. אני סופר שאף אחד לא קורא, לא יודע למה, אולי מחוסר עניין, שגובל בחוסר עניין ציבורי, אולי כי תקופת החסד שלי חלפה. מאז הביקורת האחרונה של אחד המשוררים הבינוניים, הרשו לי, שהדור שלנו מלא בהם, שהגיעה אלי דרך גורם שלישי, אם אתם שואלים אותי, זו הייתה

שחיטה, שחטו אותי, כלומר – במופגן התעלמו ממני, עד עתה. יש לי כמה קוראים שהיו נאמנים, אני לא טוען שהיו משוחחים על הספרות שלי כך סתם על קפה או משקה, אבל הם הפנו לי עורף, ממש – אני לא יודע למה, הפנו לי עורף, אבל לא שואלים אותי, אולי זה אני שפנה ראשון, שהלך לאן שהלך, שחתך בסכין את כל החוטים. אמרו שניתק את כל הקשרים, ששרף את כל הקצוות, טענו שאני מסוכסך עם עצמי, האשימו אותי שאני הפניתי עורף, המליצו שכדאי לי ללכת ולהתגורר באיזה מנזר כציפור כחולה מעל לאגם, שאני מסתובב כתימהוני ברחובות העיר, שאיבדתי את דרכי. אבל אני פשוט רציתי להתרכז, להיות מעט אנונימי כדי שאוכל לשוב לכתוב. האם היה עלי לעבור לעיר אחרת, להתרענן, כן? חשבתי לעזוב. כתבתי סיפור אחד על סופר שנוסע לטבריה, לבית מלון מוזנח, בשביל לכתוב, סיפור קצר באמת, שלוש דקות מסתבר לוקח לקרוא אותו, כך ציינו. כתבתי אותו במעט יותר זמן מזה. ובאמת שבהתחלה שקלתי את זה, אבל נולדתי כאן בעיר הזו, גדלתי כאן, מדוע שאני אעזוב, והמשטרה, המשטרה לא באה לקחת אותי, אפילו לא לעדות, אני עובר ברחוב ולא מסתכלים עלי, מה כבר צריך לעשות בעיר הזאת כדי שישימו לב אליך? אני אפילו לא מדבר בצורה תקנית שלא לדבר על לכתוב, אז אין להם כל עניין בדעתו של אחד כמוני, לא אחת אמרו לי שאני חי שלא בעולם הזה, אבל אם אתה שואלים אותי? מנקה הרחובות הוא שרצח. אבל אם תתנו לי רגע להוכיח לכם מדוע אני כן ראוי להיחקר, לתת עדות, זה לא חייב להיות בחדר חקירות אפלולי, מינימליסטי, מאיים, זה יכול להיות כך סתם בבית־קפה, בבוקר, למרות שלא טוב להיראות כך בציבור עם שוטר, שלא יחשבו אלו ממכריי, חס וחלילה, שאני מעורב במשהו. יכול להיות שבעצם זה דבר טוב, אני מתכוון, מועיל לספרות – אראה בעיניהם לאדם מסתורי, כמו חידה מהלכת על שתיים, תרגיל שאין לו פתרון, כזה שלא משנה כמה תשברו עליו את הראש, יחשבו שאני מעורב בשערורייה, וישאלו, אתה מעורב

בשערורייה? לא, לא – שערוריות היום הן הדבר האחרון שאני צריך, קהל הקוראים נהיה כפוי־טובה ומוסרני שכל רבב שדבק בך עלול לפגוע בשמך הטוב, הוא הרבב, הוא, כמו סכין שנפלה על הארץ שכל אחד יכול להרים אותה ולדקור אותך ואת היצירה שלך על סמך האופי הבזוי שלהם. לכתוב היום ספרות זה כמו לדפוק את הראש בקיר, או להישען מיואש על זגוגית חלון. אולי כדאי בכל־זאת להימנע מישיבה עם חוקר משטרתי במקום ציבורי, שלא יטילו בך דופי, אהיה קשה כברזל שאי אפשר לכופף, אציג כמה צדודיות בי, כמו יהלום. אני מדמיין איך החוקרים, תמיד צמד, נוקשים בדלת, וכמובן שאני לא מופתע כי חיכיתי לכם כל היום וכל הלילה, אך אני אעשה עצמי כמופתע כדי שלא יחשדו בי, אראה תמים, אני שכבר הכנתי את חדר השינה שייראה כחדר חקירה, גררתי את השולחן למרכז החדר ופיניתי את הרהיטים למרפסת, רהיטים עתיקים שירשתי אחרי שאימא מתה. שנים לקח לה למות מאז השיעול המחשיד, אני זוכר את השיעול המחשיד של הסרטן – הרוצח השקט, כמה שהיא צווחה –, עד שירקה דם, מהריאות, היא לא עישנה ובכל־זאת. גם את המיטה העברתי החוצה (ראוי לציין שלא נתתי מנוחה לעיניי מזה מספר ימים), וחלפו כבר כמה ימים כמו מכונית שסטתה מהכביש והפנסים עוד דולקים והנהג שבתוכה לא מראה סימני חיים, התנגש בגזע, והדו"ח הפתולוגי מעיד על התקף לב, כמו הסופר ההוא שהיה מועמד לפרס נובל. אולי זה יקדם אותי, אזכה בפרסים, והנקישה לא באה, כך אני מרגיש, אבל אם יבואו, התפאורה מוכנה, ואני מוכן למלא כל תפקיד אפשרי בחקירה. אולי הם ימצאו אותי מעניין מספיק כדי לחשוד בי. מפני שאין לי כל קשר למנקה הרחובות ולא לרצח, אין סיבה לחשוד בי ולכן יהיה זה מבחינתי הישג בל יתואר לו תעלה על דעתם האפשרות שאולי אני? אחד כמוני? מסוגל לבצע פשע מבעית ונוראי כזה? לרצוח? אך כיוון שאין להם הוכחות אני אוכל להיות מרוצה לו רק יבקשו לדבר איתי מפני שאני מתגורר בקרבה לנרצחת, יכולתי לראות אותה

מבעד לחלון דירתי, לא התגלחתי מספר ימים בשביל החקירה, כדי להראות סהרורי, והשקיות תחת לעיניים שלי טפחו כירחים שהשמש הולכת לבקע אותם מבפנים, באלימות, אבל במצבי יהיה זה הישג אם בכלל יביעו בי עניין כנחקר, כי בינתיים הימים חולפים ואני כסהרורי, אני נשאר ערני אני מתחיל להרגיש את התשישות, אני עייף כבר, ובן כמה אני? וכבר כל כך תשוש! אבל האדרנלין מחזיק אותי ער, לא כל יום אדם עומד קרוב כל כך לפרשיה מסקרנת כל כך, רצח ברחוב ראשי של עיר. גם יהיה טוב לשבת עם שוטר, לראות איך שוטר מתנהג, יעשה את כל העניינים הפסיכולוגיים שלו שיביאו אותי עד לבכי, זמן רב לא בכיתי, אני רוצה ליילל, אולי אפילו לצחוק צחוק בלתי נשלט, כן, אני אבכה ואצחק, אגיד להם שאולי זה בגלל הירח המלא שכל הנוזלים בגוף שלי בזרימה לא נכונה, שיחשבו אותי למשוגע, אבל לא למשוגע מדי. אני חייב שיהיה לי תכנון, שאני אשמע שבכל־זאת אני מדבר בהיגיון, אולי אפילו אתוודה בפניהם, אני לא מצליח לישון, שברתם אותי, כך אני אומר להם, ואז אחזור בי, כאשר העניין שלהם בי יתגבר, אני לא מכיר עורכי־דין. אני אפילו לא יכול לשתות מהברז, לכן אני יורד לבית הקפה כל בוקר, כי הכיור מלא מקקים, יש כאן מלא מקקים, ועכברים על העץ מטפסים על חוטי החשמל, הם מצייצים בלילה, אני לא צוחק, הם מצייצים לי באוזן כל הלילה, יש כאן מלא עכברים ומקקים, הם מטפסים עלי בלילה ועל האוכל, אני לא יכול ככה, אני אמחץ את החדר הזה ברגל, אני אדרוך על החדר הזה, אני אהרוג את המקקים עם העכברים עם בני האדם שבכל הקומה, אולי רק כדאי לפנות את הרהיטים החוצה לפני כן. אבל הלילות חומקים כמו ג'וקים על רצפת היום, לילה ועוד לילה של נדודי שינה מטרידים, לילה מטפס על הקיר, לילה, תחת למיטה, לילה, בחדר השירותים, בפינה, לילות על לילות ובני לילות ועוד לילות ועוד לילות היו משריצים ומנסרים על רצפת היום. אני מתגורר בבניין מנגד, בצידו האחר של הכביש, למול דירתה של

הנרצחת. הייתי רואה אותה יוצאת מהמרפסת, תולה בגדים או סתם רוחצת לה באור, נאה כמו בת־שבע בזמן שהגדודים במלחמה, אבל אני לא דוד וזאת לא ירושלים, אך אני עדיין יכול להביט מהחלון על בת־שבע. באותו בוקר של יום רביעי יצאתי אל הרחוב, אני משתדל, כאשר אני בדעה צלולה ומפוכח מספיק, להשכים קום ולרדת לבית הקפה שבקרן הרחובות תחת למרפסתי, ובאותו יום דעתי הייתה צלולה – לא שתיתי דבר בלילה שקדם לרצח, טיפה לא באה לגרוני. בדרך כלל השכנה שנרצחה מתעוררת בשעות האלה, אני לא מכיר אותה ולא יצא לנו להחליף מילה, למעט פעם אחת שהכלב שלה, אותו אני שונא – מתעב, נבח עלי. יכולתי לבעוט בו, הייתי בועט בו, הכלב שלה מאיים כך סתם על דרי הרחוב, אני לא אתפלא אם מנקה הרחובות הוא שרצח אותה ובגלל אותו כלב שהיה נובח עליו כל בוקר כשהיה עושה את עבודתו. מנקה הרחובות הוא אדם די עלוב, מעבר לווסט הירוק שהוא עוטה על עצמו עם הסמל של העירייה אין בו שום דבר המעיד על אופי כזה או אחר, אבל אם אתם שואלים אותי הרוצח הוא מנקה הרחובות.

קריאה לסדר

רעיה כהן

עִמְדוּ כֻּלְּכֶם! הִתְיַצְּבוּ!
שׁוּרוּ, הַבִּיטוּ וּרְאוּ!
מַה גָּדוֹל הַיּוֹם הַזֶּה
סֵדֶר עוֹלָמִי חָדָשׁ!
סֵדֶר! נִכְבָּשׁ!
לֹא עוֹד שִׁיטוּטִים לֹא מֻגְדָּרִים בְּמֶרְחָבִים מֻרְכָּבִים!
לֹא עוֹד מַעְגָּלִים, גְּדוֹלִים וּקְטַנִּים!
בּוּז לְקַו הַמַּשְׁוֶה!
יְחִי קַוֵּי הָרֹחַב!
יְחִי אַקְסִיוֹמוֹת יְקָרוֹת הַמְאַפְשְׁרוֹת אֹרֶךְ!
מֵעַתָּה, בְּטוּרִים יְשָׁרִים
זֶה כְּנֶגֶד זֶה דִּבֵּר אֱלֹקִים!
שׁוּרַת הַמְאֻשָּׁרִים
מוּל
שׁוּרַת הָאֻמְלָלִים
שׁוּרַת שׁוֹחֲרֵי הַשָּׁלוֹם
מוּל
שׁוּרַת הַמְסֹרָסִים
שׁוּרַת חֲרוּמֵי הָאַף
מוּל
שׁוּרַת הַמְאַנְפְּפִים
שׁוּרַת כְּרוּתֵי הָרֹאשׁ
מוּל
שׁוּרַת כְּרוּתֵי הַלֵּב
שׁוּרַת מְהַלְּכֵי יָרֵחַ
וְשׁוּרַת מְהַלְּכֵי חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת
שׁוּרוּ! וְשִׁמְעוּ!

תִּקְתּוּק נִשְׁמַע מֵרָחוֹק
מַצְלֵמוֹת? מַרְגֵּמוֹת?

מִי אַתָּה חוֹרְחֶה לוּאִיס בּוֹרְחֶס?
מִי אַתָּה קַפְקָא?
אֲנִי קוֹרֵא אֶתְכֶם לְסֵדֶר!
שׁוּרָה! דֶּגֶל!

הַקוֹלֶקְטִיבִיסְטִים וְהָאִינְדִּיבִּידוּאָלִיסְטִים
הָאֶקְסְטְרוֹבֶרְטִים וְהָאִינְטְרוֹבֶרְטִים
הַשִּׁקּוּפִים וְהָאֲטוּמִים
בַּעֲלֵי הַשֵּׁם וְחַסְרֵי הַפָּנִים
אוֹהֲבֵי אַמְבָּט וְשׁוֹחֲרֵי מִקְלָחוֹת!
שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת בְּמַחְבֶּרֶת הַחַיִּים נִכְתָּבוֹת
סַרְגֵּל הַמַּחְשָׁבוֹת יְיַשֵּׁר אֶת אֵלֶּה שֶׁלֹּא יְכוֹלִים לִרְאוֹת
מַשְׁאֵבַת הַמַּחְשָׁבוֹת תִּשְׁאַב מִכֶּם מַחְשָׁבוֹת מְיֻתָּרוֹת
מַכְבֵּשׁ הַמַּחְשָׁבוֹת יְפַעְנֵחַ עֲבוּרְכֶם מַחְשָׁבוֹת נִסְתָּרוֹת
קוּמוּ! הִתְיַצְּבוּ!
מֵעַתָּה, אַחַת! יְדַבֵּר אֱלֹקִים!
אַחַת אֲשֶׁר נִשְׁמַע!
דָּבָר אֶחָד! שָׂפָה אַחַת!
לֹא עוֹד תְּהִיּוֹת וְהִתְלַבְּטוּיוֹת!
לֹא עוֹד רְגָשׁוֹת הִיּוּלִיּוֹת וּמְרַחֲפוֹת!
מִישׁוֹר מַחְשַׁבְתִּי אֵין סוֹפִי!
שְׁחוֹרִים מוּל לְבָנִים
טְמֵאִים מוּל טְהוֹרִים
בַּעֲלֵי קָרָחוֹת מוּל שְׂעִירִים
מְקֻפְּלֵי מַדָּף וּמִתְנוֹסְסֵי קוֹלָבִים
שׁוּרָה אַחַת בִּלְבַד
סֵדֶר עוֹלָמִי חָדָשׁ!
סֵדֶר
עוֹלָמִי
חָדָשׁ.

סְפֶּצִיפּוּס, מחושמל

אסיף רחמים

I. הַבְכָּרָה

כּוֹכָב נִתַּז. בָּעַיִן הִתְגַּדְּלָה לַהֶבֶת.
אוֹר הִזְהִיר
בְּתוֹךְ לִבָּהּ כְּבוּיָה.
בְּעַרְפִּלִּית־חָלָב נוֹדֶדֶת
כְּמוֹ מַאגְמָה נֶעֱכֶרֶת
מְעַט־מְעַט
מֶרְחָק
נִסְגָּר.
אוֹחוֹת מְפַרְפְּרִים עַל פִּי תְּהוֹם –
הִגִּיעַ יוֹם!
הִגִּיעַ יוֹם!
בָּעַקְמוּמִית הַיְקוּמִית
בָּרַעַד הַמַּצְמִית
אֹרְחַת חֶשְׁכַת־רֵאשִׁית
קְרַבָה
מֵחֲקַל חַשְׁמַל וְשִׁבּוּשִׁין
עַל גַּלֵּי רַדְיוֹ
עַתִּיקִין קַדִּישִׁין
אָפוּף בְּאֵד לְהַבְכָּרָה
מוּבָל –
סְפֶּצִיפּוּס!
סְפֶּצִיפּוּס!
סְפֶּצִיפּוּס
מְחֻשְׁמָל!

II. מטריקס, מבוקע

בָּרוּחַ
מוּל דַּלְתוֹת חֲלוֹם שְׁבוּרוֹת.
מִבַּעַד – מְקַרְקֵר
מְנוֹעַ
הַזְּמַנִּים;
מֹחַ, כּוֹכָב בֵּין כּוֹכָבִים!
מֹחַ, תַּחֲנָה שְׁלוּחַת־חוּטִים!

68
76

69
76

מֹחַ, צָף כְּמוֹ דַּג־גִּילִי
בַּקָּצֶה הַחִיצוֹן שֶׁל אֵזוֹר הַבַּעוּתִים!
(שֶׁמֶשׁ
בְּרוּגָה
נֶחְלֶדֶת מֵעַצְמָהּ
בְּחֵרוּק
פְּצוּצָה לַחֲלָקִים
מֵהַחֹר זוֹלֶגֶת
חֲשֵׁכָה
אַחֲרֶיהָ
מַחְשַׁכִּים);
אֵין דָּבָר שֶׁלֹּא נִקְלָט בַּמַּכְשִׁירִים.

III. הַרְעָשָׁה

מִי זֶה שֶׁדּוֹהֵר בַּזֹּהַר הָאַחֵר, נוֹנְשָׁלַנְטִי?
מִי זֶה מֻכֵּה־זֶרֶם בְּשְׁמֵי הַלַּיְלָה הַבְּרוּקִים, מוּטַנְטִי?
בֶּן אֶלֶף פְּרוּדוֹת
נִצְרַר לַאֲלֻמּוֹת
חֶלְקִיקִי וְזָר
גַּלִּי וּמְפֻזָּר –
סְפֶּצִיפּוּס
נְסִיךְ הַמְּיֻתָּר.
אֵיזֶה צְבִיר פַּחְמָן גָּח פֶּתַע
דּוֹהֵר פָּרוּעַ כְּמוֹ שִׁכּוֹר בְּרֶחַע
נֶהֱדָף מִתּוֹךְ הַחֹמֶר הָאָפֵל
נֶהֱדָף כְּמוֹ כַּדּוּר בַּרְזֶל
בַּחֲסַר־צוּרָה
בַּחֲדַל־זְמַנִּים
מְקַצְוְיְקוּם פְּרוּצִים־שְׁפוּכִים –
סְפֶּצִיפּוּס
אַלּוּף הָרְקִיעִים.
אַנְטִי־חֹמֶר
מִתְעַוֵּת
אֹפֶק אֵרוּעִים נִדְחָס
וּמִתְקַשֵּׁת

וּמִתְּפָּ־
רֵק
וּ
מְ
תְ
פַּ
שֵׁ
ט.

IV. התזה הטבעית

זֶה מִסְתַּיֵּד עַל מָסַכֵּי תַּחֲנוֹת הַמַּכָּ"ם – – – זֶה מַכְתִּים אֶת צִלּוּמֵי
הַלַּוְיָנִים – – – זֶה מַשְׁאִיר עֲקֵבוֹת בְּסִרְטֵי הַהַקְלָטָה – – – זֶה
דּוֹלֵף מִמַּקְלְטֵי רַדְיוֹ כְּבוּיִים – – –
וְהַכֹּל שָׁקֵט
רָגוּעַ
וְכֻלָּם שׁוֹכְבִים לִישֹׁן
זֶה רַק הָעוֹלָם שֶׁבָּקוּעַ
אֶפְשָׁר לִלְמֹד אֶת זֶה מֵהַשַּׁלְוָה בָּאֲוִיר
אוֹ מִנִּצְנוּץ הַשֶּׁלֶג מִחוּץ לַחַלּוֹן.

V. לִסְפֵּצִיפּוּס ברעדה,
עם הִשבר חוּגת הזמַן (בפתח האלף השלישי)

עֵירֹם בְּמִבְצַעַת הַצֶּדֶף
נִפְקָח לְשִׁעוּרִין
מַחְלִיק לָשׁוֹן
תְּפוּחָה כְּמוֹ סְפוֹגִית
עַל הַשִּׁדְרָה הַסְּלִילִית.
- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -
מֵעֵבֶר לְמִסּוּךְ הַפִּיחַ וְלִגְנִיחַת הָרְחוֹבוֹת שֶׁתָּפְרוּ אֶת הַיּוֹמְיוֹם
לְמִדּוֹתֶיךָ הַצְּנוּמוֹת;
מֵעֵבֶר לְעַרְפְּלֵי הָאַלְכּוֹהוֹל שֶׁמְּעַגְּלִים בִּלְטִיפָה הִנְהוּן קָפוּא שֶׁל
הַסְּכָמָה וּמֶחֱוֹוֹת מְחֻכְנָחוֹת;

מֵעֵבֶר לְכָל אוֹתָן וַדָּאוּיוֹת קְטַנּוֹת שֶׁקָּרַצְנוּ זֶה לָזֶה בַּמִּרְוָחִים הַחֲנוּקִים
בֵּין הִתְפָּרְקוּת־חַיִּים אַחַת לְאַחֶרֶת;
מֵעֵבֶר לְשַׁאֲגוֹת הָעֲדָרִים שֶׁמִּתְגַּלִּים וּמִשְׁתַּגְּלִים וּמִתְעַלִּים וּמִתְפַּגְּלִים
בַּדֶּרֶךְ הַבּוֹעֶרֶת
יֵשׁ
מַשֶּׁהוּ אַחֵר
שֶׁרוֹטֵט בְּלִי הֶסְבֵּר
בַּקֶּפֶל הַלֵּילִי שֶׁל הַחִיצוֹן.
- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -
בְּבַיִת אֶחָד מַמָּשׁ לֹא הַרְחֵק
תָּלוּי שָׁעוֹן עַל קִיר
תָּלוּי בְּחֶדֶר רֵיק
וּמְתַקְתֵּק
וּמְתַקְתֵּק

VI. הַפְּרָכָה

אֵינִי יוֹדֵעַ אִם בְּמִקְלַעַת הַחַשְׁמַל הַגֶּלְגֶּלְתִּית
אוֹ בְּמִסְעֶפֶת הַנּוֹיְרוֹנִים שֶׁל קְוָאזָרִים בּוֹעֲרֵי־לְעוֹלָם
נִצְתָּה הַשְּׁאֵלָה
שֶׁנֶּאֱרְגָה לְתוֹךְ קְרִינַת הָרֶקַע
שֶׁנֶּאֱלְמָה לְתוֹךְ הַבֶּקַע
הַשָּׁחוֹר
מִבְּלִי לַחֲזוֹר
מִבְּלִי לַחֲזוֹר
וְרַק הַמְיֶתָּר
רוֹטֵט קַלּוֹת בָּרִיק הַמְחוֹרָר
נוֹתַר
וְאָז
רָפָה הַכֹּל
וְאָז
נִגְמַר.

VII. אורפאוס, לבן (או: אפילוג)

עֲטוּר עַפְעַפַּיִם נִזְקַרְתָּ
לָנוּד אַחַר לִקּוּי הַלְּבָנָה.
בַּחֲדַל־זְמַנִּים
בַּאֲפִיסַת כֹּחוֹת
מֵאֲחוֹרֵי עֵינֶיךָ הַכְּוּוּיוֹת
נִצָּתוּ
עֵינַיִם אֲחֵרוֹת
כְּשֶׁנִּטַּשְׁתָּ
בַּסְּנוּוֹר הָאָפֵל
עַל סִפּוֹ שֶׁל הַמְּקֻדָּשׁ.

שָׁם
מִתּוֹךְ מַטַּח הַלַּיְלָה
פָּרַח קְדוּחַ־חֹשֶׁךְ אֵלֶיךָ
פָּרְחָה
קוֹרֵאת לְךָ
מֵעֵבֶר
לְךָ.

אוֹרְפֵאוּס לָבָן
הֵד שׁוֹטֵט־חֲשֵׁכָה –
אִם אֵי־פַּעַם יָצָאתָ מִשָּׁם
לֹא יָצָאתָ
אִתָּךְ.

קלמנטינות

טינו מושקוביץ

קָשֶׁה לְקַלֵּף קְלֶמֶנְטִינוֹת בַּחֹרֶף
כּוֹאֵב בַּשְּׂרוֹכִים, וְיֵבֵשׁ בָּאַפַּיִם
עָצוּב בְּמֻיָּחָד לַגַּפַּיִם בַּבֹּקֶר
צוֹרֵב וּמֵעִיק בְּגַפֵּי הַגַּפַּיִם:

הָעוֹר הַקַּרְנִי הַנִּקְרָע מִן הָעֶצֶם –
קְצוֹתָיו הַחוֹרְגִים שֶׁל הַגּוּף הָאוֹרְגָנִי
גְּבוּלוֹת הַסְּטִיָּה שֶׁל הַגּוּף הַפּוֹלִיטִי –
הָעוֹר הַקָּרוּעַ שֶׁל בְּסִיס הַצַּפְּרֶן..

אַךְ אֵין זְמַן אַחֵר לְקִלּוּף קְלֶמֶנְטִינוֹת!

הַכּוּ בּוֹ,
יַסְּרוּ אֶת הַסֶּרַח בְּלִי הֶרֶף
מַגְרוּהוּ בְּקִרְמִים שׁוֹנִים וּבְשֶׁמֶן
אוֹ סְעוּ לִבְּרָזִיל – גַּן הָעֵדֶן הַטְּרוֹפִּי
שְׁמוּרַת הַבְּרָאָה לַתִּכְלָה הַנִּפְגֶּמֶת

אִכְלוּ פֵּייז'וּאָדָה,
שַׂחֲקוּ פּוּז'י־בּוֹלִי
עִם קוֹף,
קָאקָאדוּ
וְטַפִּיר בַּעַל־חֹטֶם,

הֱיוּ מוּזָרִים וּבוֹלְטִים בְּמַפְגִּיעַ –
גְּלָמִים כִּבְדֵי גּוּף
וְחִוְּרִים כְּמוֹ הַמָּוֶת
זְקוּרִים מִקִּרְבֵי חֲבוּרָה מְיֻחֶפֶת
שֶׁל טַף יְלִידֵי סוּגָנִי וְשָׁמֵחַ

וְעִם נַעֲרָה מְקוֹמִית עַל הָרָמָה
פַּדְּלוּ בֶּעָפָר הָעוֹלֶה מֵהַדֶּרֶךְ
קַלְּפוּ קְלֶמֶנְטִינוֹת מִבֹּקֶר עַד עֶרֶב
הַתִּיזוּ חֶמְצַת הֲדָרִים לְכָל עֵבֶר
הַצְמִיחוּ עוֹרוֹת קַרְנִיִּים לְתִפְאֶרֶת

בַּחֹרֶף שֶׁל פֹּה
וּבַקַּיִץ שֶׁל שָׁמָּה!

千和輪玉
陰陽瑞喜
業平吾妻形
宿称千波珠
戈謀帝考合
山鳩互形
小乙女針方
壽盡子老九

יָאנוּס[1]

יונדב פרידמן

אַף שֶׁפָּה לֹא תַּצִּיל אוֹתָךְ מֵהַיּוֹם בּוֹ לֹא תִּמָּצֵא לָךְ עוֹד שָׂפָה.
חָרוּץ בְּלִיָּה, כְּתֶם שְׁבִיטֵי שֶׁל מָיוֹנֵז גּוֹלֵד בְּמִכְנְסֵי אִישֵׁךְ כְּמַרְאֵה מָקוֹם שֶׁמְּקוֹמוֹ שׁוֹאֵף לְחַבֵּל וּתְהוֹמָהּ, גּוֹבֵר לִקְרַאת אֲשָׁכָיו כְּרִכְסֵי קַצֶּפֶת בְּמַעֲלוֹתֶיהָ שֶׁל עוּגַת חֲתֻנָּה אֲסוּפָה. מְחַקְּפִקּוֹת מִמְּתַקְּפַקּוּת שֶׁאָצָה אֶל אַחֲרִיתָהּ, פַּחִיּוֹת שֶׁל מַשֶּׁקֶה אֲנֶרְגִּיָּה אוֹגְפוֹת אֶת נַעֲלָיו בְּמִפּוּג עוֹדֵף וּבְלְשׁוֹנִית עֲקוּרָה, מִצְטוֹפְפוֹת סְבִיב שְׂרוֹכָיו הַשּׁוֹטִים כְּחַבְרוֹתֶיהָ שֶׁל כַּת קִיקְלוֹפִּית הַמַּאֲמִינָה כִּי הַמַּתֶּכֶת תִּתְגַּלֶּה בְּתוֹר הַסּוּגָה הָאַחֲרוֹנָה. מַטִּיפָה אֶת אֵדֶיהָ בְּוּוּלְקָנִיּוּת קוּמְקוּמִית־סָרִיסָה, כּוֹס שֶׁלִּבָּהּ קָפָה וּכְוִיָּה מְקַנַּחַת אֶת חֻמָּהּ בֵּין יְרֵכֵי אִישֵׁךְ כְּכַדּוּר בְּדֹלַח שֶׁיּוֹנֵק אֶת הַבָּאוֹת מִמַּחְשׂוֹפָהּ שֶׁל מַגֶּדֶת עֲתִידָהּ, מְשַׁלְהֶבֶת אֶת אַבְזַם חֲגוֹרָתוֹ בְּהִשְׁתַּקְּפוּתָהּ שֶׁל פָּאם פָּאטָאל מְצֻיֶּדֶת הַנֶּאֱבֶקֶת בַּחֲגוֹרַת צְנִיעוּתָהּ. פּוֹשֵׁט נְעוּרִים, אִישֵׁךְ מְנֹעָר מִזְּהוּרוֹ כְּמוֹ שְׁטִיחַ מְבוֹאָה בְּמֶרְחָץ שֶׁל נְגוּב וּטְרִיקָה, מִתְקַלֵּף מֵחַגּוֹ כְּמַחֲרֹאֶת נוּרוֹת צִבְעוֹנִיּוֹת שֶׁחַשְׁמַל מָל אֶת אוֹרָהּ. כִּקְנוֹקֶנֶת שֶׁמְּטַפֶּסֶת עַל חָרְבָּה, עֲכִירוֹת אֵג־נוֹגִית מְנַפֶּצֶת אֶת שִׁבְרֵי הַזִּכּוּכִית הַיְרֻקָּה שֶׁבְּעֵינוֹ הָעֲצֵלָה, מִשְׁתַּטַּחַת עַל קַשְׁתִּיתוֹ כְּאַזְהָרָה מִפְּנֵי הַסַּכָּנוֹת שֶׁבְּהַחְשְׁפוּת בִּלְתִּי מְבֻקֶּרֶת לְשִׁגְרָה. מִגּוּ עַד גּוֹ, הֲרִגֵּלִים אוֹנְסִים אֶת אִישֵׁךְ לְשַׁתֵּף עִמָּם צוּרָה, לוֹעֲסִים אֶת פָּנָיו כְּמוֹ בַּזִּים שֶׁבַּזְיָרֶם נוֹרָה לְמָוֶת בְּיִדֵי לֵדָה, קוֹצְרִים אֶת שְׂאָר רוּחוֹ שֶׁמָּא תּוֹפִיעַ הִתְעַלּוּת שֶׁלֹּא בְּמִישׁוֹרָהּ. מְהַדֶּקֶת אֶת מִיָּדֵךְ הַרְחֵק מֵהֶשֵּׂג עָבְשׁוֹ, תִּכְפֹּךְ גּוֹרֵר אוֹתָךְ מֵאֲסוֹנָהּ שֶׁל הָאֱמֶת לַאֲמִתָּהּ, מַתְרֶה בָּךְ שֶׁלֹּא לְכַלּוֹת אֶת דִּיּוּקֵךְ עַל דְּיוֹקָנָהּ שֶׁל מְנוּסָה הַנָּסָה עַל נַפְשָׁהּ מִפְּנֵי הַכָּרָה. כָּל מַה שֶׁיֵּשׁ לָדַעַת עַל עַצְמֵנוּ כְּבָר נוֹדַע לַיֶּלֶד שֶׁהוֹרָיו עוֹבְרִים שָׂפָה.

[1] בְּיָוָן הָעִתִּיקָה, הָעֲבֹדָה שֶׁאוֹתָהּ דְּלֶת מְאֻפְּשֶׁרֶת כְּנִיסָה וּיְצִיאָה נִמְצֵאָה רְאוּיָה לְאֵל דּוֹ־פַּרְצוּפִי מִשֶּׁלָּהּ, לֹא פְּחוֹת מֵהֲיִדִיעָה שֶׁנֶּעוּרִים וְזִקְנָה מִתְפָּרְצִים וְנִקְרָשִׁים בְּאוֹתָהּ פִּסַּת תְּמוּתָהּ. לְעֻמַּת זֹאת, בָּעֵת הַדִּיסְקַצְיַת הַחֻדְשָׁהּ, הַדִּיקְצִיָּה הָרְפוּאִית נוֹטָה לְהַזְנִיחַ אֶת קַרְצִינוֹגֶן הַשְּׁגֵרָה מִתּוֹךְ אֱמוּנָה סַרְגֵּלִית בְּכָךְ שֶׁהַמִּישׁוֹר בָּרִיא מִן הַמְּצוּלָה.

אַרְכּוֹף[2]

יונדב פרידמן

מֵעוֹלָם לֹא הָיָה לְעוֹלָם לְעוֹלָם, וְגַם זֶה גַּם מִדֵּי כִּטְפָּה שֶׁגּוֹגֶפֶת בְּטִפָּה. אַף פַּעֲמִי, רֹאשׁוֹ שֶׁל אִישֵׁךְ קָרוּס עַל הֶגֶה מְכוֹנִיתוֹ כְּבֶבֶת פִּיתוֹם שֶׁמַּפְעִילָתָהּ נָטְשָׁה, בּוֹלֵם אֶת גֶּלְגָּלוּתוֹ עַל סִפָּהּ שֶׁל צְפִירָה כְּאִלּוּ הִשְׁתַּתֵּף בְּמִבְחַן רִסּוּק שֶׁסּוֹפוֹ נִתְפַּס בַּהַתְחָלָה. קָלוּעַ בִּסְבַךְ שֶׁל דָּמִים וּנְשִׁימָה, וְרִיד מַקְשִׁית בְּרַקָּתוֹ כְּמוֹ תְּפָרִים בְּכַדּוּר בֶּיְסְבּוֹל שֶׁשּׁוֹמֵר עַל עַצְמוֹ עַד לַחֲתִימָה, מִצְטַיֵּן בְּעוֹרוֹ עַל יְרוֹקוֹ הַחַיְשָׁנִי וּנְפִיחוּתוֹ שֶׁגּוֹפַחַת אֶת מִתְאָרָהּ. סַגְרִירִית, דִּמְעָה זַלְגָנִית נִקְשֶׁרֶת בְּלֶחְיוֹ כִּמְגִיחָה מִתּוֹךְ פִּרְסֹמֶת עַל דִּכָּאוֹן שַׁמְרָנִי אוֹ הַפָּלָה יְתֵרָה, רוֹשֶׁמֶת אֶת מְסִלָּתָהּ עַד לְלִסְתּוֹ בְּכֶנוּתָהּ הָעַל־רְצוֹנִית שֶׁל הַפְּרָשָׁה. מוֹצֶצֶת אֶת הֲצָצָתֵךְ מִבַּעַד לְחַלּוֹן צִדָּדִי כִּפְזִילָה, אַתְּ בּוֹהָה בְּאִישֵׁךְ מִתְקַלֵּף מֵאִישֵׁךְ לְלֹא לְלֹא, בִּתְהוֹם גְּמוּרָה, שׁוֹתֵת מִמֵּעַל לַכֹּל כְּפִי שֶׁהֶלְיוּם מִתְנַדֵּף מִקּוֹלוֹ הַשֵּׁדוֹנִי שֶׁל יֶלֶד בִּמְסִבַּת כִּתָּה. בְּמַשְׁאַת פְּקִיקָה, אֶצְבְּעוֹתָיו שֶׁל אִישֵׁךְ מְגַשְּׁשׁוֹת אַחַר מוֹצָא צְלִילָיו שֶׁל רַדְיוֹ סֶכַּרְתִּי, מַשְׁלִיט מְתִיקָה, מְאַחוֹת אֶת לַמְרוֹתוֹ עִם כַּמּוּבָנָם שֶׁל שִׁירִים עַל שְׁלֵמוּת צְלֵחָה, אֲהֻבוֹת אֲהוּבוֹת וְאֵלַת הָאִמָּא. חֲרֵדָה לְפִתְחוֹנוֹ שֶׁל בַּל־אִישֵׁךְ, לְמַגְמָתוֹ שֶׁעוֹד לֹא הִסְתַּלְּעָה בִּגְרִידָא, אַתְּ סוֹכָה בְּחִיּוּכוֹ הַדַּבְקִי אוֹטֵם אֶת פִּתְחֵי הַמִּלּוּט שֶׁל כָּל מוֹצָא, מַכְלִיב אֶת שֶׁגִּשְׁסַע בְּעַלִּיזוּת שֶׁכּוֹפָה אֶת מַסְפִּיקָהּ עַל הַפּוֹעֵר בְּתוֹכָהּ. זֶה רַק זֶה אִם זֶה לֹא זֶה נוֹרָה.

[2] מִשְׁוֶרֶת עִנּוּיִים שֶׁהֲרוֹכֵב שׂם בָּהּ אֶת גַּעַשׁ־גּוּפָאוֹ כְּדֵי לַעֲלוֹת עַל גַּב סֶרֶקוֹ וְלֹא לָרֶדֶת מִמֶּנּוּ לְעוֹלְמֵי עָלְמָא.

נחמה ורוצי

קפה של שכונה

03-6852326
-
אחד העם 144
פינת כיכר הבימה 2

א'-ג'	07:30-01:00
ד'-ה'	07:30-02:00
ו'	07:30-19:00
שבת	09:00-02:00